Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI. Seria II-a Nr. 2026 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 5 noiembrie 1955

Arături adînci pe toate suprafețele ce vor fi însămînțate în primăvară

ÎN FAȚA OAMENILOR MUNCII de pe ogoarele țării noastre stau acum sarcini deosebit de însemnate, trasate de partid și guvern. Intre ele, un loc principal îl ocupă executarea arăturilor adînci pentru însămînțările de primăvară pe o suprafață de cel puțin 4 milioane hectare. Realizarea acestui volum de arături — mult mai mare decît cel de anul trecut — este absolut necesară pentru a se putea asigura o producție sporită la hectar a culturilor ce vor fi însămînțate în primăvară.

Intr-adevăr, datorită efectelor pe care le are în creșterea și rodirea plantelor cultivate, arătura adîncă este neasemuit de valoroasă pentru fiecare plantă. Pămîntul, lăsat peste iarnă în brazdă crudă, se fărîmițează în urma înghețurilor și dezghețurilor, devine moale, afînat, dînd voie rădăcinilor de plante să se răsfire în voie, să pătrundă la o adîncime mai mare în căutarea hranei și apei.

Pămîntul afînat bine prin arătura adîncă se transformă într-un adevărat burete, absoarbe aproape toată apa provenită din ploi sau din topirea zăpezilor și n-o pierde decît foarte anevoie. Prin urmare, plantele însămînțate în primăvară vor găsi într-un astfel de teren apa care le este atît de trebuincioasă. Buruienile, acești vechi și înverșunați dușmani ai recoltelor, pier într-o mare proporție în urma arăturii adînci, care le taie din rădăcini și le îngroapă. Totodată, arătura adîncă mai distruge și alți dăunători ai plantelor, ca, de pildă, musca de Hessa și unele insecte care atacă bumbacul. Suferind deci mai puțin de pe urma atacurilor acestor dăunători, culturile se vor dezvolta mai bine, vor da recolte îmbelșugate. Arătura adîncă de toamnă este și un bun prilej de a îngropa sub brazdă, la timpul cel mai potrivit, îngrășămintele naturale — gunoiul de grajd. Incorporat în pămînt de cu toamnă, gunoiul de grajd are timp pînă în primăvară să se descompună, să elibereze substanțele hrănitoare pe care plantele de cultură le pot folosi cel mai bine.

Dacă amînăm aratul ogoarelor pentru primăvară, în ajunul însămînțărilor vom avea un pămînt îmburuienat, îndesat și lipsit de apă, care nu va asigura condiții optime pentru răsărirea și dezvoltarea plantelor.

Mai mult încă, executarea arăturii în primăvară va aduce întîrzierea însămînțărilor, pe cînd arătura adîncă de toamnă este de un mare ajutor în însămînțarea la timp; într-un teren arat de cu toamnă, primăvara nu este necesar să facem altceva decît o simplă lucrare cu cultivatorul.

Experiența gospodăriilor de stat, colective și a întovărășirilor fruntașe, precum și a țăranilor muncitori cu gospodării individuale care au obținut recolte bogate, ne învață că arătura adîncă de toamnă face parte, ca o lucrare principală, din complexul de măsuri agrotehnice care asigură producții sporite la hectar. Făcînd această lucrare, gospodăria colectivă din Mădăraș, regiunea Oradea, a cules în toamna aceasta dintr-un lot experimental 13.700 kg. porumb la hectar; gospodăria de stat Broșteni, regiunea Iași, a obținut 3.100 kg. floarea-soarelui la hectar: gospodăria de stat Secuieni, raionul Roman, a realizat 22.000 kg. cartofi la hectar, iar gospodăria colectivă din Măceșu de Sus, regiunea Craiova — peste 6.000 kg. porumb la hectar de pe o suprafață de 20 hectare.

In multe raioane și regiuni ale țării organele și organizațiile U.T.M. folosind această experiență, mobilizează masa largă a tineretului muncitor de pe ogoare la executarea arăturilor adînci pe toate suprafețele destinate însămînțărilor de primăvară. Dacă regiunile Craiova, Pitești, Hunedoara și altele sînt pe primele locuri la executarea arăturilor adînci, desigur că o parte a succesului se datorește și muncii organelor și organizațiilor U.T.M. în rîndurile tineretului sătesc.

Din păcate mai sînt organe și organizații U.T.M. — unele chiar din regiunile fruntașe — care au pierdut din vedere importanța arăturilor adînci pentru bogăția recoltei din anul viitor. Unii activiști ai comitetelor raionale U.T.M. Iași, Bacău, Huedin, Filiași, Istria, Drăgășani, ai comitetelor regionale U.T.M. Bacău, Ploești, muncind fie cu superficialitate, fie unilateral, nu reușesc să mobilizeze în suficientă măsură pe utemiștii și tinerii la executarea arăturilor adînci pe toate terenurile care vor fi însămînțate în primăvară. Experiența bună a unor organizații de bază U.T.M. în atragerea tineretului la o muncă intensă în campania de toamnă — deci și la arături — este insuficient folosită. Organizația de bază U.T.M. din comuna Amărăștii de Jos, regiunea Craiova a reușit ca, prin munca politică desfășurată, să mobilizeze cea mai mare parte a tinerilor țărani muncitori din comună la arăturile de toamnă și să organizeze echipe de ajutor după exemplul organizației de bază U.T.M. din Armășești, regiunea Ploești. Ca rezultat, pînă de curînd în Amărăștii de Jos se executaseră arături adînci în proporție foarte însemnată.

Un rol de seamă în executarea arăturilor adînci îl au, fără îndoială, tinerii mecanizatori. Mobilizați printr-o muncă politică de bună calitate și continuă, tractoriștii din gospodăria de stat Urleasca, regiunea Galați, au terminat în scurtă vreme arăturile adînci pe toată suprafața gospodăriei.

Rezultate bune obțin în această direcție și brigada condusă de Eusebiu Balcău de la S.M.T. Remus Opreanu, raionul Medgidia, brigada lui Ion Budu de la S.M.T. Hagieni, raionul Fetești și multe altele. Organele și organizațiile U.T.M. sînt datoare să intensifice munca politică în rîndurile tinerilor mecanizatori, care acum, la arăturile de toamnă, pot realiza succese mari în lupta pentru executarea unui volum de lucrări de 1000 hantri anual cu fiecare tractor, pentru cucerirea titlului de „cel mai bun tractorist" și de „cea mai bună brigadă de tractoriști".

In toate regiunile și raioanele țării, în toate comunele și unitățile agricole socialiste, organizațiile de bază U.T.M. trebuie să ridice munca politică la un nivel mai înalt, urmărind executarea arăturilor adînci pe toate suprafețele destinate însămînțărilor de primăvară. In acest scop trebuie să fie atrași fruntașii — tinerii care au executat de acum arăturile adînci pe pămînturile lor și care pot să arate celorlalți avantajele arăturii adînci, felul cum se execută etc. De asemenea, în munca politică pot fi antrenați tinerii ingineri și tehnicieni agronomi. Intrucît arătura adîncă de toamnă este o lucrare nouă pentru mulți țărani muncitori, specialiștii au datoria să explice științific — folosind numeroasele exemple care se găsesc în fiecare comună — de ce arătura adîncă trebuie făcută în toamnă. Principalul obiectiv al muncii politice trebuie să fie folosirea la maximum a tuturor forțelor existente. Acum, cînd recoltările și însămînțările se apropie de sfîrșit — iar în multe locuri s-au și terminat — pot fi folosite pentru arături nu numai tractoarele ci si atelajele. Organizațiile de bază U.T.M trebuie să îndrume pe utemiștii și tinerii țărani muncitori ca, pentru executarea unor arături de calitate, să se într-ajutoreze punînd cîte patru boi sau cai la un plug.

Popularizînd succesele fruntașilor, recoltele bogate obținute cu ajutorul arăturii adînci, extinzînd experiența bună a organizațiilor U.T.M. și inițiativa tinerilor din Armășești de organizare a echipelor de ajutor, utemiștii și tinerii care muncesc la sate pot aduce un aport serios la realizarea arăturilor adînci pe o suprafață de 4 milioane hectare în această toamnă.

In cinstea celei de a 38-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie

a apărut:

In Editura de Stat pentru Literatură Politică

V. I. LENIN — Opere, vol. 8

616 pag. *7,50 lei*

Ședința festivă a Academiei R. P. R. consacrată zilei de 7 Noiembrie

Academia Republicii Populare Romîne a ținut vineri după amiază o ședință festivă consacrată celei de a 38-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Au participat academicieni, în frunte cu acad. prof. C. I. Parhon, președinte de onoare al Academiei R.P.R., membri corespondenți, cercetători științifici din cadrul institutelor Academiei R.P.R. și numeroși alți oameni ai științei, artei și culturii.

Au fost de față tovarășii Miron Constantinescu, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, S. Bughici, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, J. Fazekaș, secretar al C.C. al P.M.R.. Constanța Crăciun, ministrul Culturii, acad. Ilie Murgulescu, ministrul Invățămîntului și alții.

Au participat V. I. Barahnin, A. S. Kriucikov, și F. A. Kukareko. primi secretari ai Ambasadei Uniunii Sovietice și alți membri ai Ambasadei.

In prezidiul ședinței au luat loc tovarășii academicieni Traian Săvulescu, președintele Academiei R.P.R., dr. Ștefan Milcu, secretar prim al Academiei R.P.R., S. Stoilov, Barbu Lăzăreanu, Gh. Macovei, M. Ralea, Iorgu Iordan și Al. Sanielevici.

Cuvîntul de deschidere a fost rostit de acad. prof Traian Săvulescu, președintele Academiei R.P.R.

Apoi acad. Atanase Joja a prezentat comunicarea intitulată „A 38-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie".

Comunicarea a fost ascultată cu viu interes de asistență.

In încheierea ședinței, acad. St. Milcu a dat citire unor telegrame adresate de Academia R.P.R. către A. N. Nesmeianov, președintele Academiei de Științe a U.R.S.S., Gh. Gheorghiu-Dej, prim secretar al C.C. al P.M.R., dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale și Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri.

Textul telegramelor a fost adoptat de cei prezenți cu vii și îndelungate aplauze.

De asemenea. Academia R.P.R. a adresat cu acest prilej telegrame către președinții Academiilor de științe din republicile unionale sovietice și altor conducători de instituții științifice din U.R.S.S.

(Agerpres).

O înaltă distincție

Solemnitatea înmînării diplomelor de onoare de membri corespondenți ai Academiei de Științe a R.P. Bulgaria academicienilor Traian Săvulescu și Mihail Sadoveanu

Vineri dimineața a avut loc la Ambasada R. P. Bulgare la București solemnitatea înmînării diplomelor de onoare de membri corespondenți ai Academiei de Științe a R. P. Bulgaria, academicienilor Traian Săvulescu, președintele Academiei R.P.R. și Mihail Sadoveanu, vicepreședinte al Academiei R.P.R.

La solemnitate au luat parte ambasadorul R. P. Bulgaria la București, Stoian Pavlov și alți membri ai Ambasadei. Au participat acad. C. I. Parhon, M. Roșianu, Sorin Toma academicienii Șt. Milcu, secretar prim al Academiei R.P.R. M. Ralea, Iorgu Iordan și S. Stoilov, prof. univ. N. Sălăgeanu, membru corespondent al Academiei R.P.R Dionisie Ionescu, directorul protocolului din Ministerul Afacerilor Externe, Aurel Mălnășan, director în Ministerul Afacerilor Externe, reprezentanți ai presei.

Stoian Pavlov, ambasadorul R.P. Bulgaria la București, a arătat că Academia de Științe a R.P. Bulgaria a hotărît să confere diplome de onoare de membri corespondenți ai Academiei de Științe a R. P. Bulgaria eminenților academicieni romîni prof. Traian Săvulescu și Mihail Sadoveanu.

Ambasadorul Stoian Pavlov a înmînat apoi acad. Traian Săvulescu și acad. Mihail Sadoveanu diplomele de onoare de membri corespondenți ai Academiei de Științe a R. P. Bulgaria.

Luînd cuvîntul acad. M. Sadoveanu și acad prof. T. Săvulescu au mulțumit pentru distincția acordată.

Cei prezenți s-au întreținut apoi îndelung într-o atmosferă de caldă prietenie.

(Agerpres)

TELEGRAMA

Scriitorului academician Mihail Sadoveanu

Iubite tovarășe Sadoveanu,

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn, Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romîne și Prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R. vă felicită călduros cu prilejul împlinirii a 75 de ani și vă trimit un fierbinte salut tovărășesc.

Vă urăm viață lungă, sănătate și noi succese în munca dumneavoastră literară și în activitatea obștească, închinată ridicării culturale a poporului romîn și construirii socialismului în scumpa noastră patrie.

Comitetul Central al P.M.R. **Consiliul de Miniștri al R.P.R.** **Prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R.**

VIAȚĂ LUNGĂ ȘI MEREU RODNICĂ IUBITE MAESTRE!

Sărbătoare solemnă, aureolată de pulberea amintirilor ca și de faima prezentului, încărcată de emoții grave, răscolitoare, cea de a 75-a aniversare a iubitului nostru scriitor Mihail Sadoveanu, ia amploarea unui eveniment național, captînd participarea unanimă a tuturor celor ce muncesc. Indeosebi scump, inimilor noastre, ale tinerilor, clasicul în viață al literaturii romîne este salutat azi cu adînc respect și admirație de mii și mii de utemiști și pionieri de pe întinsul țării, care-i aduc prinosul dragostei și recunoștinței lor.

Generația noastră, care n-a gustat amarul durerilor înăbușite, care s-a născut într-un veac nou al lumii, crește însuflețită de chipul Lizucăi, al lui Mitrea Cocor, al lui Nicoară Potcoavă și al atîtor alți eroi sadovenieni de neuitat. Tinerii se apleacă peste filele romanelor istorice ale maestrului, în care reînvie isprăvile vitejești ale strămoșilor tari în vîrtuți, înțelepți și iubitori de dreptate. Ei gustă cu nesaț frumusețile mereu proaspete, mereu altele, ale plaiurilor natale, zugrăvite cu lirism și inegalabilă înțelegere a naturii de către maestrul scrisului nostru contemporan. Ei ascultă reculeși oftatul adînc și glasul mocnind de mînie al ofensaților și vămuiților soartei care au știut, în cele din urmă, să-și facă dreptate la un mare și hotărîtor județ al sărmanilor.

Fericită întrupare a însușirilor și năzuințelor poporului nostru, monumentala operă a maestrului Sadoveanu. făurită vreme de peste 50 de ani printr-o deplină și organică contopire cu pămîntul și oamenii patriei, poartă prin vreme și spațiu un mesaj de nestins. Mesajul unui norod pașnic și înțelept, care trecînd prin grele suferinți, străbătînd calea spinoasă a înțelegerii, pășește astăzi pe făgașul drept al socialismului, înfăptuindu-și visurile de veacuri, construindu-și propria fericire.

In toamna bogată a vieții sale, Mihail Sadoveanu ne apare mai tînăr și mai viguros ca niciodată, sorbind puteri nesecate din forța renăscută a poporului romîn liber, stăpîn pe soarta sa, primind senin, luminat de o calmă bucurie lăuntrică, omagiile venite de pretutindeni, ale celor care îl respectă, îl admiră și — mai presus de toate — îl iubesc.

Dînd glas sentimentelor și gîndurilor tinerilor cititori și admiratori ai cărților sale, îi urăm maestrului Sadoveanu viață lungă și mereu rodnică, sănătate și fericire deplină.

In cinstea Congresului partidului și a zilei de 7 Noiembrie

★ ★

Adunări festive și însuflețite schimburi de onoare

In numeroase uzine, fabrici și instituții de pe întinsul patriei noastre au loc în aceste zile adunări festive închinate celei de a 38-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. In cadrul adunărilor entuziaste au fost prezentate expuneri asupra importanței istorico-mondiale a zilei de 7 Noiembrie și s-a făcut bilanțul realizărilor cu care a fost ea întîmpinată în acest an.

După terminarea primului schimb, textilistele uzinelor „7 Noiembrie" din Capitală s-au îndreptat spre sala de festivități pentru a participa la adunarea consacrată zilei de 7 Noiembrie, al cărei nume este purtat cu cinste de întreprinderea unde ele lucrează.

Au fost anunțate rezultatele obținute de textiliști în schimbul de onoare. La secția filatură întrecerea a fost cîștigată de schimbul C care a obținut o depășire a planului de 3,2 la sută, iar la secția țesătorie de schimbul B care a întrecut norma de producție cu 3,8 la sută.

★

Vineri după amiază, în sala de festivități a întreprinderii „Electromagnetica" din Capitală s-au adunat sute de muncitori și tehnicieni pentru a sărbători cea de a 38-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Ei au venit la această festivitate cu însemnate succese. Angajamentele luate în cinstea marii sărbători au fost îndeplinite. Producția anuală a aparatelor de radio tip popular a fost realizată de pe acum. De la începutul anului și pînă acum s-au trimis spre desfacere unităților comerțului socialist zeci de mii aparate de radio de acest tip. Tot în cinstea acestei sărbători a fost terminată execuția primului lot de aparate de măsură tip Wattmetre și Warmetre.

★

Adunări festive în cinstea zilei de 7 Noiembrie au mai avut loc la fabricile: „Gh. Gheorghiu-Dej", „Flacăra Roșie", „Vasile Roaită", „Kirov" din Capitală, la uzina de tractoare „Ernst Thälmann" din Orașul Stalin, la uzinele „Iosif Ranghet", „Gheorghi Dimitrov", „30 Decembrie" „Teba" și Atelierele C.F.R. din Arad, fabrica „Țesătura" din Iași, uzinele „Infrățirea" din Oradea și în alte întreprinderi din Capitală și provincie.

★

Realizări deosebite au fost obținute de oamenii muncii în cinstea zilei de 7 Noiembrie în cadrul schimburilor de onoare. Cu succesele din schimbul de onoare metalurgiștii uzinei „Progresul" din Brăila au terminat planul producției globale prevăzut pentru anul 1955.

★

Colectivul furnalului nr. 6 de la combinatul siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej" din Hunedoara a topit în ziua schimbului de onoare cu 12,16 mai multă fontă decît prevedea planul. Minerii de la Ghelar au extras și trimis furnalelor în ziua schimbului de onoare 2 trenuri de minereu peste plan.

★

Planul producției zilnice al uzinelor metalurgice „23 August" din Capitală a fost depășit în ziua schimbului de onoare cu 108 la sută. Secția de turnătorie fontă a obținut o depășire de 209 la sută, cea de oțel de 156 la sută, secția motoare de 85 la sută, cea de vagoane de 94 la sută.

★

La uzinele „Steagul Roșu" din Orașul Stalin în schimbul de onoare s-a obținut cea mai înaltă productivitate din cursul anului. Strungarii au realizat cu 30 la sută mai multe piese iar topitorii de la turnătoria nouă au dat peste plan 1280 kilograme de oțel lichid.

★

In schimbul de onoare organizat pe șantierul hidrocentralei „V. I. Lenin" — Bicaz brigada condusă de Gavrilă Pașca de la tunel intrare a săpat cu 29 de metri mai mult, iar brigăzile de excavatoriști conduse de Marcu Raicovici și Nicolae Cîmpeanu au excavat cu 5 metri cubi mai mult steril.

★

Muncitorii fabricii de mobilă „Simo Geza" din Tîrgu Mureș au realizat planul global de producție în ziua schimbului de onoare în proporție de 102,7 la sută.

(Agerpres)

★ ★

Muncitorii reșițeni la capătul primului cincinal

Angajamentele muncitorilor de la Combinatul metalurgic Reșița, ca în cinstea zilei de 7 Noiembrie și a celui de al II-lea Congres al partidului să realizeze planul cincinal, a fost îndeplinit. Spre sfîrșitul lunii octombrie. muncitorii reșițeni au început să dea produse în contul anului 1956.

In anii cincinalului, combinatul a fost aproape în întregime înzestrat cu mașini și utilaj nou. Deosebit de mult a crescut în acești ani spiritul creator al muncitorilor. Astfel, în anii cincinalului au fost aplicate peste 2.825 inovații care aduc combinatului o economie anuală de 80.000.000 lei. Pentru prima oară în țara noastră la Combinatul metalurgic Reșița. s-au construit diferite tipuri de turbo-agregate și transformatoare de înaltă tensiune.

Pentru muncitorii reșițeni s-au construit în anii cincinalului 629 apartamente, 49 garsoniere, un bloc muncitoresc pentru 800 persoane, un complex școlar, o casă de cultură cu 90 de încăperi și altele.

Corespondent L. DUNAJECZ

Bilanțul unor angajamente împlinite

IAȘI (de la corespondentul nostru).

La atelierele C.F.R. „Ilie Pintilie" din Iași, muncitorii fac în aceste zile bilanțul realizărilor obținute, în cinstea zilei de 7 Noiembrie pentru a continua mai intens întrecerea în întîmpinarea Congresului partidului. In secții apar comunicate fulger care vestesc ultimele realizări. Un asemenea comunicat anunță, de pildă, că echipa tînărului Petru Petrof, a realizat acumulări socialiste peste plan în valoare de 25.000 lei.

In rîndul muncitorilor de aci, care obțin noi succese în muncă în cinstea lui 7 Noiembrie se află și utemiști. La secția vagoane lucrează brigada a II-a utemistă condusă de Andrei Holic. Angajamentul brigăzii — să înzestreze peste plan 10 vagoane cu frîne automate și să colecteze 20.000 kg. fier vechi — a fost îndeplinit și în unele puncte chiar depășit, cu ajutorul maistrului comunist Bordeianu. Astfel, în afara înzestrării celor 10 vagoane cu frîne automate, ei au colectat 25.000 kg. fier vechi și au făcut economii în valoare de 6.500 lei.

Folosind timpul prielnic

Au muncit cu multă însuflețire tinerii mecanizatori de la gospodăria agricolă de stat din Secuieni, raionul Roman, în toamna aceasta. Ei n-au precupețit nici un efort pentru ca, în întîmpinarea celui de al II-lea Congres al partidului, să termine cît mai de grabă însămînțările de toamnă. Și strădania lor a fost rodnică. Folosind cu pricepere timpul prielnic pentru muncă și întreaga capacitate de lucru a tractoarelor și mașinilor agricole, ei au reușit ca pînă în seara zilei de 28 octombrie să termine însămînțările din toamna aceasta.

Dintre tractoriștii care au muncit cu mult avînt și spor în bătălia însămînțărilor, s-au evidențiat cei din brigada utemistului Ion Croitoru, precum și tinerii Ioan Roșu și Petru Dună.

Corespondent ION ROMINU

Un angajament îndeplinit

VIDA (de la corespondentul nostru). — Angajamentul utemistului Constantin Argeșeanu. tractorist în brigada a X-a de la S.M.T. Vida, a fost scurt: „In cinstea celui de al II-lea Congres al partidului și a zilei de 7 Noiembrie, voi da două planuri în campania de toamnă".

Pentru a se putea ține de cuvînt, Argeșanu și-a îngrijit tractorul cu o atenție deosebită. Gresarea motorului, alimentarea lui cu motorină și ulei, asigurarea cuțitelor ascuțite pentru plug la timp, au făcut să nu aibă timpi morți în timpul lucrului, reușind să facă arături de calitate

Din foaia volantă apărută la 31 octombrie tractoriștii de la S.M.T. Vida au aflat că utemistul Constantin Argeșanu s-a ținut de cuvînt, realizînd pînă la această dată două planuri de campanie.

Deschiderea Expoziției „Avîntul construcției pașnice în U.R.S.S."

Vineri la amiază a avut loc deschiderea Expoziției „Avîntul construcției pașnice în U.R.S.S.", organizată de Consiliul general ARLUS, cu prilejul Lunii prieteniei romîno sovietice.

La festivitatea inaugurală au participat tovarășii: Chivu Stoica, I. Chișinevschi, Gh Apostol, C. Pîrvulescu, N. Ceaușescu, S Bughici, acad. C. I. Parhon, acad Traian Săvulescu, Constanța Crăciun, M. Roșianu, Șt. Voitec, Liuba Chișinevschi, Ion Pas, Ofelia Manole, Gh D. Safer, I. Mincu, N Cioroiu, V. Cristache, oameni ai artei, științei și literaturii, reprezentanți ai presei romîne și străine, activiști ai ARLUS-ului.

Au fost de față A. A. Epișev, ambasadorul Uniunii Sovietice și alți membri ai Ambasadei.

Au participat: Den Em, ambasadorul R. P. D. Coreene, L. Pataki, ambasadorul R. P. Ungare, S. Pavlov, ambasadorul R.P. Bulgaria, I. Sedivy, ambasadorul R. Cehoslovace, N. Vujanovic, ambasadorul R.P.F. Iugoslavia, M. Lako, ambasadorul R.P. Albania, Ke Bo-nian, ambasadorul R. P. Chineze, J. Izydorczyk, ambasadorul R. P. Polone, J. Medoro Delfino, însărcinatul cu afaceri ad interim al Argentinei, Matti Pyykö, însărcinatul cu afaceri ad-interim al Finlandei, H. Lippold, secretar al Ambasadei R. D. Germane, și alți membri ai corpului diplomatic

In sălile expoziției sînt prezentate numeroase grafice și panouri ce ilustrează avîntul nemaiîntîlnit al industriei sovietice U.R.S.S. ocupă primul loc în Europa în producția de metale. Uniunea Sovietică, este prima țară din lume în ceea ce privește ritmul de electrificare.

Intr-una din săli sînt expuse tractoarele MTZ, KDP 35, un strung, motoare și mașini electrice fabricate în țara noastră după documentația sovietică, ilustrînd ajutorul sovietic pentru dezvoltarea economică a țării noastre.

Alte săli ale expoziției sînt consacrate dezvoltării economice și culturale a republicilor unionale sovietice și înaltului nivel atins de producția agricolă în U.R.S.S.

In mod elocvent, prin mai multe hărți ale Uniunii Sovietice, este ilustrată geografia economică a U.R.S.S. și principalele centre ale industriei și agriculturii.

In sălile următoare sînt prezentate aspecte ale dezvoltării culturii și științei și creșterii nivelului de trai al poporului sovietic.

Ultima sală a expoziției ilustrează politica de pace a Uniunii Sovietice. Numeroase fotografii prezintă aspecte ale activității depuse de conducătorii Uniunii Sovietice pentru întărirea păcii în lume, aspecte din timpul vizitelor făcute de numeroasele delegații parlamentare și a grupurilor de turiști care au venit în ultimul timp în Uniunea Sovietică și fotografii ce ilustrează lărgirea continuă a schimburilor culturale cu întreaga lume.

Expoziția este deschisă în sala din B-dul Magheru. (Agerpres).

Zilele acestea, redacția noastră a pus maestrului Mihail Sadoveanu, următoarea întrebare:

— Ce recomandări deosebite ați da tineretului nostru — cititor care crește la școala marii dumneavoastră opere — pentru formarea armonioasă a caracterului său, pentru lărgirea orizontului spiritual și moral?

Iată răspunsul maestrului Mihail Sadoveanu:

Cum am mai spus, iubiți tineri ai Republicii, sînt partizan al sporturilor, care vă dau vigoare și rezistență; dar vă atrag luarea aminte că e foarte necesar să vă agonisiți acum și bunuri durabile pentru vîrsta mai tîrzie.

Asta nu se poate face decît în acești primi ani ai dezvoltării voastre, cînd cîștigurile minții și ale sufletului se adună, ard și vă pătrund cu lamura lor.

Bunurile spirituale eliberează pe tînăr de robia instinctelor și deschid orizont generozității și simpatiei, semințe nobile care așteaptă latent soarele maturității.

Dobîndirea culturii în școli trebuie să se realizeze temeinic, iar cărțile de literatură bună să le onorați îndeosebi: în urnele lor sacre se păstrează aspirațiile nobile ale umanității.

Mihail Sadoveanu

O SĂRBĂTOARE SCUMPĂ INIMII NOASTRE

75 de ani de viață ai maestrului Sadoveanu

Am fost și eu la Hanu-Ancuței

Et in Arcadia ego!... — spuneau cei vechi cu aroganța unică pe care ți-o îngăduie numai experiența unică a unei fericiri de puțini cunoscută și trăită de și mai puțini muritori; poate că numai raiul cel mii de ani visat și înfrumusețat în fel și chip să fi egalat în frumusețe acea Arcadie a anticilor — dar nici asta nu-i tocmai sigur.

Vremea a trecut de-atunci, multă și fără întoarcere, lumea oamenilor s-a îmbogățit în frumuseți, iar amintirea Arcadiei s-a topit, rămînînd numai ca un parfum vag al unor flori a căror ființă de asemenea nu-i decît amintire — și pentru că nimeni din cei de azi nu poate spune cum a fost acolo, în Arcadia, îngăduiți-mi să mă mîndresc cu frumusețile noastre, care sînt vii și apropiate și deschise tuturor — și mai ales să mă mîndresc cu izvorul de frumuseți care, asemeni izvoarelor de sub poale de munți, curge fără sfîrșire, fără să ostenească, veșnic proaspăt, veșnic limpede, veșnic cîntător — îngăduiți-mi să exclam cu mîndrie nu mai puțină decît a celor vechi: Am fost și eu la Hanu-Ancuței!

Am fost și eu acolo într-o toamnă aurie și am auzit multe povești. Am văzut-o pe Ancuța cea tînără, sprîncenată și vicleană, umblînd încoace și încolo cu catrința în brîu și cu mînicile suflecate, împărțind vin și mîncare, rîsete și vorbe bune. M-am bucurat ascultîndu-i istorisind pe comisul Ioniță, răzășul de la Drăgănești, acel om cu ochii aprigi și neguroși care avea un cal cum n-are nimeni... de la căpitanul de mazîli Isac, cel cu multe amintiri de dragoste din care am auzit-o pe cea mai frumoasă, de la negustorul Damian Cristișor, cel umblat prin lume pînă la Ștrat-burg, de la orbul sărman meșter la cîntat, de la Moțoc Constandin, ciobanul... Și m-am bucurat, mîndrindu-mă, căci am cunoscut acolo nu numai un loc binecuvîntat, ci mai ales am cunoscut oameni și m-am bucurat înțelegînd că ei sînt frații mei și frații voștri; că frumusețea neistovită a acelui loc nu-i numai în pădurile și munții cu poiene înflorite, în rîurile cu zăvoaie, în fîntînile cu taină și-n cerul cu seninuri și furtuni, ci mai cu seamă în oamenii care își duc acolo veacul, muncind și iubind, cîntînd și sorbind vin și istorisind povești cum nu mai sînt altele. M-am bucurat și-am fost mîndru, căci acele povești și acele istorisiri sînt toate ale mele și ale noastre, căci trăiește în ele și dă glas firea noastră, care iubește dreptatea așa cum o iubea Vasile cel Mare și se înclină pînă la pămînt în fața unor dragoste ca aceea a mazîlului Isac și-a lui Todiriță Catană, care-i înțeleaptă ca moș Leonte, Zodierul, firea noastră care prețuiește cîntecul și nu i-i silă de vin și petrecere și care grăiește într-un grai atît de frumos.

Mărturisesc ca un nevrednic că în Moldova n-am fost decît într-o fugară trecere, cu trenul (deci n-am fost) — dar Moldova o cunosc și oamenii ei îi cunosc, îi cunosc de la Hanu-Ancuței, de la Viișoara și Rădășeni, de pe ulița Lăpușneanu a Iașilor, din locul unde nu s-a întîmplat nimic, de la Bordeeni și din alte locuri; îi cunosc pe Nicoară Potcoavă și pe Ionuț Jderul cel mititel, îi cunosc pe Ion Ursu, pe Cozma Răcoare, pe Haia Sanis și pe Tinca, floarea cea ofilită, îi cunosc pe Vasile cel Mare și pe mazîlu Isac și încă pe mulți alții — și mă bucur și sînt mîndru că aceste frumuseți nu sînt numai în Moldova și acești oameni nu sînt numai moldoveni, ci sînt o țară întreagă și sînt un popor întreg; aceasta-i mîndria mea, și pentru mine-i mai de preț decît aceea a vizitatorilor străvechii Arcadii.

REMUS LUCA

Volume din „Hanu Ancuței" traduse în limbi străine.

Omagiu maestrului nostru

Niciodată n-am regretat mai mult neajunsurile peniței mele decît acum, în zilele acestea, cînd încerc să aștern pe hîrtie cîteva gînduri despre maestrul Mihail Sadoveanu. Se întîmplă așa, poate pentru că acum sînt aproape sigur că rîndurile de față vor ajunge sub ochii săi. A fost dintotdeauna o dorință arzătoare a mea (nu mi-aș îngădui asemenea destăinuiri, poate prea intime, fără certitudinea că ele sînt comune unei întregi generații, a tinerilor ce bat azi la porțile literaturii), a fost dintotdeauna o dorință arzătoare a mea să știu că maestrul a citit ceva din încercările mele. Și dacă totuși ni-i teamă, mie ca și altora, atunci cînd sîntem aproape siguri că el ne va citi, fie-mi îngăduit să desprind de aici o concluzie pe care aș vrea-o adăugată omagiilor ce se aduc sărbătoritului nostru: Mihail Sadoveanu este mai mult decît un judecător, pentru noi, tinerii începători. El se confundă, în sensul cel mai propriu, cu însăși conștiința noastră în ceea ce are ea mai înalt. Nici o întrebare nu m-a tulburat și nu m-a frămîntat mai profund, decît „ce-ar spune Sadoveanu?"

Peste toate ezitările însă, nu mă pot mulțumi, la a 75-a aniversare a maestrului, cu o simplă telegramă de felicitare. Orgoliu de îndrăgostit poate — doresc, și pentru urările mele, onoarea tiparului. Fie-mi iertată lipsa de modestie.

Am citit întîia oară o pagină de Sadoveanu, în anul cînd, la Iași, cărțile sale erau arse pe rug. De flăcările acelea nu aveam știință, dar crima comisă în orașul întîii tiparnițe moldovenești se răsfrînsese pînă în orașul meu, Fălticenii „Anilor de ucenicie". De la catedra de limba romînă, un profesor scund și spiritualicește analfabet, temut pentru pumnul greu și mediile de 1, își împlinea misiunea față de copiii care eram, împroșcînd, stupid, cu bale un nume străin încă nouă: al lui Mihail Sadoveanu.

Cine ar fi îndrăznit să gîndească altfel decît Dan Protopopescu?

Și-mi amintesc, nu de circumstanță, ci într-adevăr ca pe un eveniment hotărîtor în viața mea, o după-amiază înăbușitoare din ziua întîia a vacanței de vară. Trecusem în clasa a II-a de liceu și profesorul de limba franceză, domnul Aurel George Stino, chemase cîțiva elevi în bibliotecă, să ne împrumute cărți. (Măcar pentru după-amiaza aceea și tot mă simt definitiv îndatorat dascălului meu de limbi străine).

La recomandarea lui, care m-a uimit, am luat și „Dumbrava minunată". Astfel am pornit, într-o vară scumpă amintirii mele, alături de duduca Lizuca, pe un drum ce avea să mă poarte prin locuri cunoscute și totuși uluitor de noi. În vara aceea am fost în Huci, dumbrava minunilor, am coborît și către gîrla Șomuzului, la Nada florilor. Mai tîrziu aveam să trec pe ulița Rădășeni, pe la poarta lui Nicolae Manea și pe sub fereastra duduiei Margareta. Cenușă nu luasem în buzunar, de la prima pagină am înțeles că nu mă voi rătăci și că nu mă voi întoarce la profesorul de limba romînă.

De atunci și pînă azi nu-mi pot numi altfel sentimentul, pentru cărțile lui Mihail Sadoveanu, decît patimă.

Urmînd patimii acesteia m-am îmbătat de dulce limba romînească, mi s-au deschis tainele pădurii, ale stufărișurilor, ale văii Moldovei, și, mai tîrziu, la altă vîrstă, ale sufletului omenesc.

Urmînd patimii acesteia am înțeles ce-i bine și ce-i rău, m-am îmbolnăvit de răzvrătire pe drumul Hîrlăului, și-am vrut și eu să emigrez la Brazilia.

Urmînd patimii acesteia am luat și eu condeiul în mînă.

Cu rușine mărturisesc că, de cînd cu această din urmă încercare a mea, uneori mă cuprinde o ciudă: prea sînt copleșit de maestru, mi-i greu uneori, în prezența lui, să fiu eu însumi

Îmi trece repede ciuda. Poate nu voi fi niciodată un scriitor și, pentru asta, n-am cui căuta pricină. Dar îmi vor rămîne întotdeauna ceasuri în care am simțit intens, cînd am încleștat pumnii de-o nobilă mînie, ori ochii mi-au înotat în lacrimi de-o înduioșare înălțătoare, ceasurile de răscolire și înțelegere. Pe acestea le datorez maestrului Mihail Sadoveanu.

Sărbătorim aniversarea maestrului nostru iubit în miez de toamnă. Toamna nu-i lipsită de oarecari tristeți. Ultimul război a retezat copacii bătrîni, cu scorburi fermecate, din Dumbrava copilăriei noastre. Ochiurile strălimpezi de apă rece ale Nadei florilor s-au mîlit, în vremurile vitrege ce-au fost. Alungată de ploile reci, privighetoarea n-a mai cîntat în rîpa Rădășenilor

Toamna e totuși anotimpul culesului.

Rugul aprins la Iași a fost începutul tragediei în care aveau să fie doborîți mulțime de copaci ai dumbrăvii din marginea Fălticenilor. Dar cărțile n-au ars, ele au supraviețuit naturii ucise. Nepoata și-a găsit bunicii, fericită să poată asculta povestirea înțeleptului ei bătrîn despre măritul Nicoară Potcoavă.

Iar unul din sutele de mii de prieteni ai nepoatei, poate mărturisi, cu mîndrie și recunoștință, că dacă a fost alături de Mitrea Cocor la împărțirea moșiilor, a fost și pentru că în conștiința sa răsunase tunînd glasul unui instigator.

Instigatorului și cronicarului, apărătorului ofensaților și descoperitorului de frumuseți, maestrului Mihail Sadoveanu, îi urăm, de ziua sa, sănătate, fericire și putere de muncă.

Opera sa va dăinui cît limba romînească și cît poporul Mioriței.

Am dori ca, în toamna bogată a anilor săi, maestrul nostru să-și găsească adîncă bucurie și în dragostea noastră, a generației tinere.

EUGEN MANDRIC

Copii și pionieri — cei mai tineri dintre cititorii maestrului Sadoveanu — în vizită la înțeleptul lor prieten și sfătuitor.

Zugravul pămîntului și al norodului...

Ca un stejar vînjos, cu rădăcinile adînc înfipte în pămîntul străbun, așa s-a ridicat către înalturi acela pe care astăzi îl înconjurăm cu dragoste și slavă.. Din totdeauna, el s-a simțit așa: contopit cu huma aceasta, cu luncile, cu văile, cu munții cei semeți vîrfuiți în văzduhul strălimpede. Și mai cu samă, s-a contopit cu sufletul oamenilor truditori pe aceste meleaguri, înțelegînd că ei alcătuiesc un tot armonios — om și pămînt — că numai împreună cercetîndu-i le poți dibăci frumusețile. De nimica n-a fost străin... Nici de izbucnirea vieții primăvara, nici de verdeața impetuoasă a verii, nici de roada binecuvîntată a toamnelor, culeasă dintr-un țintirim de frunze arămite, nici de alba și scînteietoarea hlamidă a iernii. Ca un mag căutător al adevărului vieții, al tainelor ei, a cutreierat de la un cap la altul olatele și-a sfătuit îndelung cu băștinașii ca să descopere ce putere i-a ținut și-i ține de-asupra vălmășagului și vitregiei vremurilor... Le-a cristalizat ofurile de frunze-n furtună și durerile înăbușite, aducîndu-le ca pe o tavă de argint la cunoștința întregii lumi. Și nu s-a sfiit să spună cu glas mare, în care tremura obida și fierbea mocnit răzvrătirea că nu se află sub soare mai cumplită nedreptate ca împilarea și robirea... că acești nenumărați, anonimi scormonitori ai pămîntului, ori mărunți provinciali condamnați la mucegăire, au o inimă și-un suflet în care colcăie viața omenească de cea mai limpede esență, că judecă rînduiala lumii și universului și-s de fapt creatorii tuturor minunilor de pe pămînt, că au în stăpînire comori care-și așteaptă și-și doresc și-și vor dobîndi prețuirea.

„Sînt suflet în sufletul neamului meu
Și-i cînt bucuria și-amarul,

glăsuia neuitatul Coșbuc — badea George. Oare numai la dînsul s-o fi gîndit iscusitul cîntăreț al nunții Zamfirei, ori ne-a lăsat încă de pe atunci o succintă definiție, intuind fără să-și dea seama și slava maestrului de astăzi?... Oricum o fi fost, e limpede că Sadoveanu împlinește cu prisosință rîndul marilor noștri creatori început cu neștiuții și înțelepții izvoditori ai Mioriței și cu făuritorii doinelor. A sorbit din apa vie, apa veșnic proaspătă a geniului popular, căltuind cu migală și pioșenie alte nestemate, rînduindu-le la nemuritorul șirag, moștenire trecută din generație în generație. I se potrivesc așa de bine versurile bădiei George...

Oare mai găsim undeva atîta înțelegere pentru duhul poporului ca în uriașa simfonie a cărților lui Sadoveanu? Cine-a dezghiocat cu mai multă condescendență și pricepere pereții inimii omului nostru, ca să-i pipăie și să-i admire podoabele? Cine le-a ridicat mai sus decît dînsul, împrăștiindu-le parfumul pretutindeni? Pe bună dreptate spune undeva G. Ibrăileanu: „Sadoveanu e cel dintăiu cîntăreț al pămîntului țării sale, vreau să zic că nimenea nu e legat, ca dînsul, prin atîtea fibre tainice cu sufletul acestui pămînt, cu cîmpiile lui, cu apele lui, cu oamenii lui — cu tragedia lui".

Sadoveanu a învățat de la oamenii pămîntului și profunzimea durerii, și pojarul bucuriei și înțelepciunea cugetului. Și mai cu samă a înțeles că puterea care ne ține deasupra sălășluiește înlăuntrul nostru, în superba noastră ființă. A răscolit cu aceeași migală și cu aceeași cuvioasă dragoste colbăitele hrisoave și-a aflat într-însele de mirare taine — tot atîtea răspunsuri la întrebarea în ce stă puterea acestui mult încercat popor... Și au luat ființă chipuri de răzăși în neadormită strajă, apărători ai vetrelor tihnite... S-au înfiripat din rîndurile zgîrcite ale cronicilor viteji ca Ionuț Păr Negru, mezinul fraților Jderi, înțelepți ca Amfilohie Șendrea — monahul, sfetnicul legendarului Ștefan Voivod... Îndeosebi asupra vrednicului Mușatin — a stăruit cercetarea maestrului. Pentru că în ființa acestuia văzuse întruchipate cele mai alese însușiri ale străbunilor. Pentru că nu degeaba rîndurile de oameni i-au alcătuit de-a lungul veacurilor cununa legendelor. Pentru că neînvinsul Ștefan răzbise prin furtunoșii ani din acea vreme sprijinit pe puterea nesecată a norodului, norod înfipt zdravăn în țărîna Moldovei.

„Cînd domnii soli au ieșit de la episcopie și s-au pregătit, cu slujitorii lor, să încalece, au văzut stînd ca un zid călărimea de răzăși...

Au întrebat Venețienii cu mirare:

— Ce oșteni sînt aceștia?

— Sono gli uomini di Suo Onore... a răspuns postelnicul Ștefan.

— Oamenii măriei sale? s-au mirat iar Venețienii. Aș dori să cunosc, a adaos unul, din ce țară i-a ales și i-a năimit măria sa.

— Sînt oameni ai pămîntului, a lămurit postelnicul..."

Pagină cu pagină, de-a lungul monumentalei sale opere, maestrul a alcătuit an după an, cu stăruință și cu încredere în oamenii zugrăviți de dînsul edificiul unui nemuritor adevăr: *„acest norod acoperit de slavă de-a curmezișul veacurilor, va ajunge stăpînitor pe soarta lui și va păși într-o lume de lumină. Altfel nu se poate. Aceste sărmane frunze-n furtună, acești amărîți bordeieni vor ajunge să vadă împlinindu-se un adevărat județ al sărmanilor... Atunci vor cunoaște și aceste năpăstuite meleaguri că le-a venit izbăvire și vor înflori ca niciodată, veselindu-se de slobozenia norodului. Și vor ieși la iveală comorile cele ascunse, căutate zadarnic de către înrobitori ca să le jefuiască".*

Nestrămutata încredere a maestrului s-a împlinit. Se desfășoară sub ochii săi județul sărmanilor ridicați din pulbere, la cea mai înaltă putere. La ani cărunți, domnia sa ostenește pentru desăvîrșirea cuceririlor prevăzute cu mulți ani înainte. Acum, asemănător veșnicului Ceahlău, maestrul Sadoveanu contemplă de la înălțimea uriașei sale experiențe, prefacerile patriei și ale oamenilor. Cu creștetul argintat de neaua anilor, dar cu inima aprinsă și tînără, adaugă alte nestemate la impresionantul său edificiu literar, cîntînd noile frumuseți ale patriei și poporului său. Osteneala sa întregește firesc strădania poporului întru făurirea viitorului. De aceea el este tot atît de veșnic precum veșnic este norodul din care se trage.

DUMITRU MIRCEA

Tinerețe pasionată — tinerețe gravă*)

Ne-ar place să ne ocupăm, în primul rînd, de acele lucrări care se înscriu într-o anumită viziune și apreciere asupra tinereții. Sare în ochi culoarea tare, congestivă, pasionată în care sînt tratați eroii; e șocantă obsesia dragostei neîmplinite.

Tinerețea, în optica lui Sadoveanu, e un anotimp al dăruirilor tumultuoase, al energiilor care-și caută drum, anotimpul sentimentelor fulgerătoare; totul trebuie trăit acum eroic și voluntar. Frații Potcoavă tînjesc după luptă. Cîteva zile fără luptă, fără emoțiile cîmpului de bătaie, îi întristează și numai întrezărirea unei bătălii la trecerea Nistrului, îi entuziasmează.

Oamenii se cheltuiesc în gesturi largi, viguroase. Alexandru Potcoavă la vînătoare de mistreți — spune tot; sînt căutate cu încăpățînare, mișcarea, tumultul, agitația. Frații Potcoavă se simt ca la ei acasă între cazacii de peste Nistru, descriși cu deliciu în toată pofta lor de viață. Ivanciu Leul mărturisește: „— Unde-i avînt și vitejie, acolo-s și eu!" Nevoia de consum a energiei în luptă, în eroic, cu patos romantic, sila de sedentarism și banal, sînt laconic precizate de Petrea Gînj, de pe pozițiile autoritare ale bătrîneții sale de viteaz: „De cît un an cioară, mai bine o zi șoim!"... Nu vă amintește acest motiv insistent al șoimilor, ca și osanalele ridicate în cinstea vieții trăite voluntar, eroic și pătimaș, ca și frenezia culorilor tari — nu vă amintesc toate acestea de povestirile lui Gorki din adolescența lui literară, — „Makar Ciudra" „Bătrîna Izerghil", „Povestea despre șoim și șarpe"? Și mai ales — locul pe care-l ocupă în această viziune a tinereții, dragostea. La Sadoveanu, chiar la cel profilat în 1904, nu se concepe tinerețea, fără dragostea arzătoare, violentă, în care imaginile incendiare revin extrem de des. Ilic țiganul, din „Cîntecul de dragoste", înebunit de dorul pentru Ana, soția boierului — se plînge chinuit mamei: „Săraca inima mea! Mare foc! Mă arde, iaca nu pot sta pe loc"... Iar maică-sa: „Drumul pe care calci e drum de foc!" Ivanciu Leul, în căutarea Elvirei sale cutreeră orașele, „ars de dor". Dar mai pătrunzătoare decît pasiunea dragostei, e seriozitatea, gravitatea ei. Chiar dacă nu durează, chiar dacă e numai o vîlvătaie violentă, consumarea rapidă nu include superficialitatea. O privire îi leagă rapid, e drept, după cum se observa recent, dar îi și angajează hotărîtor, de multe ori pe toată viața, pe planul afectelor mai ales, mai puțin sensual. Ani și ani mai tîrziu — ca în „Necunoscutul", ca în „Hanul Boului", ca în „Zîna Lacului", — eroii își vor aduce aminte de ceea ce au pierdut, de ceea ce le-a luminat meteoric viața. Regretul sadovenian nu e, probabil, decît o transfigurare a acelei aprecieri serioase și grave pe care „autohtonii acestui pămînt" au dat-o întotdeauna dragostei. Și încă ceva: regretul sadovenian e una din cele mai inspirate forme pentru a sugera respectul autorului față de frumusețile tinereții, pentru a insinua necesitatea — atît de profund integrată în umanismul său — împlinirii celor mai bune visuri ale ei. În fond, legătura dintre culoarea tare, robustă, în care e surprinsă tinerețea și conflictul acesta obsedant — al dragostei neîmplinite — se înscrie organic în ideea sadoveniană despre forța omului de a domina viața, cu toate împrejurările ei grele, cu toate înfrîngerile, cu toate frîngerile. Culoarea tare nu e decît o expresie a forței umane; dragostea neîmplinită — o durere care, ca orice durere, nu poate, nu trebuie să ne depășească, oricît regretăm. Ivanciu Leul, Alexandru Potcoavă însă, oameni care-și pierd capul din pricina nefericirilor, sînt acuzați. Alexandru — cel care pentru dragostea sa nu pregetă să-și lovească tatăl și tovarășul de luptă, Gînj — e astfel dezonorat: — „Vai de voinicul cu inimă de muiere!..." Cheamă în mintea noastră acest „vai de voinicul cu inimă de muiere!" — celebrul sfat dat de comisul Simion lui Ionuț Păr-Negru în „Frații Jderi" (reluare pe un anumit plan a „Șoimilor" și pregătire subtilă a lui „Nicoară Potcoavă"): „Tu nu înțelegi ce se cheamă bărbat — adică acel om care nu-i ouat și clocit, ci fătat. Bărbat e numai acela care leapădă de la el slăbiciunile și lacrimile. Cînd dă cu piciorul, cînd prinde în pumn, toate i se supun..."

Dar amintindu-l aci pe acel comis care va apare abia în al 31-lea an de viață al operei sadoveniene, să înscriem în același timp — întorcîndu-ne la aceste prime volume din anul unu — că sfatul lui Simion e parcă extracția lapidară și tîrzie a ceea ce a încercat maestrul, prima oară, în „Șoimii" prin Nicoară Potcoavă — „un bărbat care leapădă de la el slăbiciunile și lacrimile" un amestec cunoscut nouă de patimă și gravitate în fața vieții

★

Gravitatea viziunii în adolescența literară a maestrului transpare evident în galeria de „înăbușiți", creați paralel cu frații Potcoavă și ceilalți „incandescenți". Apariția lor atît de timpurie e una din afirmările dintîi ale democratismului lui Sadoveanu și e una din reflexele cele mai grăitoare ale vigoarei cu care tînărul scriitor pătrundea — de la început — în viață. Sadoveanu nu vede în ei „cazuri psihologice", „senzaționalul" excepției. În înțelegerea lui — cu toată influența curentului semănătorist — acești „înăbușiți" constituie o largă categorie umană, recrutați cu deosebire din păturile țărănimii, supusă de orînduirea nedreaptă, sălbatică, unor chinuri extrem de dureroase, de ordin economic și moral. Chinurile sînt cu atît mai adînci, cu cît ele nu pot fi exprimate limpede, la lumina soarelui; se opune nu numai cunoscuta discreție a autorului, și implicit a eroilor, ci un factor obiectiv — tot timpul sugerat — răceala de moarte a societății burgheze, indiferența ei, plictisul, lîncezeala epocii. Ceea ce-l doare pe scriitor, este deposedarea acestor „înăbușiți" de dreptul legitim, uman, la fericire, la împlinirea năzuințelor, la bucuria elementară.

Deposedarea, cu cerința ei logică — posedarea vieții, respirarea liberă și calmă în mijlocul frumuseților lumii — nu e decît un corolar la mesajul transmis și prin „incandescenți" — mesajul dominant al tinereții lui Sadoveanu.

Dar poate că procesul înăbușirii — aspirațiilor și durerilor — e cel mai exact prins „pe viu", în amploarea suferinței, acolo în „Amintirile căprarului Gheorghiță" — despre care se vorbește atît de puțin.

Ceea ce stăpînește aci toate tablourile, fiecare scenă, ceea ce domină în ton, în atitudinea discretă a autorului e GRAVUL. Ceea ce la prima vedere ți se pare că se va consuma ușurel, după cum sună prezentarea din titlul unei schițe: „Cîțiva pumni"—e o dramă fulgerătoare: un soldat bătut cumplit de un gradat sălbătecit! Gravitatea paralizează ironia, inhibă orice sarcasm. „Amintirile căprarului Gheorghiță" nu sînt o suită de anecdote despre armată — atît de obișnuite în presa și literatura timpului — ci „un ciclu al sufocărilor", un ciclu tragic și trist.

Mihail Sadoveanu în anii 1901—1902

Forța „Amintirilor" izvorăște din acea prezență continuă în cazarmă a „spatelui", a celor de acasă. Simți tot timpul dubla înăbușire — aci și acolo. În primul lor dialog liniștit, molatec, recruții se vor informa candid asupra părinților și familiei — unul are un frate la închisoare, iar tatăl muncește amarnic —, asupra gospodăriilor sărace — „casa cu trei păreți, cu tinda-n pod și cu ferestrele pe unde iese fum"...

Acel Lăzăroiu — înfricoșatul, bătutul — își aduce aminte ascultînd vîntul — obsesivul vînt sadovenian! — de casă, de părinți, dînd tablouri înspăimîntătoare de pe tărîmul de acolo, din afara cazărmii. Sub impulsul vîntului, omul se descrie stînd acasă, pe cuptor, singur, singurel, ascultînd urletul de afară al naturii și transmutat în iad... apoi, viziunea vîntului — ghemuit sub grindă, deschizînd o gură mare cu niște colți lungi și, însfîrșit, apogeul chinului — explicarea tremuratului:

„— Așa tremur eu, așa tremur eu, nu mă întreba... of! Oof! așa tremur eu... Tata m-a bătut, frate-meu m-a bătut". Înfricoșați, cei din jur îl roagă să tacă. E una din scenele surprinderii înăbușirii „pe viu", cu atît mai tragică cu cît cerința către Lăzăroiu de a-și sufoca durerea vine din partea altor sufocați!

Și Lăzăroiu o clipă va tăcea. Durerea însă palpită; și, transfigurată, ea se va deștepta în rugămintea lui Lăzăroiu către Holeaucă să cînte „cum a cîntat în seara întîia, dancet încet, să nu se scoale căprarii..."

Dar viziunea „înăbușirii" e mai apăsătoare, prin sugestie. Cum se întîmplă în acest exemplu — păstrîndu-se, e drept, numai pe planul „înăbușirii" intelectuale. Soldatul Guraliuc e pus de ofițer să spună cum se numește arma:

„— Să-ți spun eu, Guraliuc: Manlicher! — Malinchi! — Man- li-cher, Guraliuc! — Malin-chi! — Nu așa, bre! Man... — Ma... —Li.. — Lin... — Cher... — Ceri... — Manlicher.. — Malinceri... — Ei spune: cine a făcut arma asta? — Malinchi!",

E înăbușirea desăvîrșită a spiritului! Deformarea tragică și cutremurătoare a mii și mii de oameni care nu pot repeta un șir de silabe... Întreg orizontul cultural al țăranului, cu toate antecedentele de acasă, transpare în neputința săvîrșirii unui act intelectual elementar...

Dar Dănilă, un alt recrut, va atrage atenția domnului Pantelimon, un normalist, om cult adică, pripășit printre țăranii aceștia:

— Domnu Pantelimon nu te lua după maganistru (deformarea lui Guraliuc pentru „mecanism" n.n.) că-i păcat; nici nu știi dumneata ce zace în Guraliuc!"

Aci e tot „nodul" problematicei „înăbușiților" lui Sadoveanu: autorul are convingerea bogăției lor sufletești, a aurului care zace în ei. Ce spune Dănilă nu poate să nu-ți trezească în memorie cuvintele unui personaj episodic din „Ion Ursu": „...atîtea și atîtea suflete trebuie să fie deșteptate pentru o viață mai bună, în țara aceasta în care toți calcă aurul în picioare"... Sadoveanu descoperă acum înăbușirea, presiunea, venind el însuși parcă de sus în jos, pe hornul unui vulcan (Unghiul din care e surprinsă „Sluga" ni se pare semnificativ: Năstase, sluga, înghite palme, tace și-și face „datoria", creînd în boier impresia că iartă...) Era o mișcare absolut necesară pentru înțelegerea marii răsturnări sociale — la care Sadoveanu a participat și participă entuziast — cînd vulcanul înăbușiților a erupt, a respirat! Fără Lăzăroiu, fără Guraliuc, fără Ursu și Petrea Străinul — Mitrea Cocor ar fi fost de neconceput...

★

„Inițierile" lui Mihail Sadoveanu în adolescența sa literară ar fi numite azi, cu un termen îndeobște răspîndit — cunoașterea vieții. Cîteodată, mai schematic — documentare. Maestrul s-a „documentat" de timpuriu — vezi „Cele mai vechi amintiri", care se desfășoară de la vîrsta de 3 ani — s-a „documentat" pînă la viața nervurilor ferigii și, dacă ar urma acea sugestie a lui Herzen — să întocmească un fel de dicționar al tuturor oamenilor întîlniți și cunoscuți de-a lungul vieții — probabil că ne-ar mai da alte cîteva volume dense. Să mai adăugăm că, cel puțin în lucrările de început, legătura dintre viață și operă avea particularitatea reflectării imediate și aproape directe a celor trăite. În „notele" de la finele fiecărui volum, Profira Sadoveanu ne dă, cu o conștiinciozitate scrupuloasă, nenumărate referiri la sursele de inspirație ale povestirilor; aproape fiecare se leagă de un fapt trăit, de un chip văzut, de un om cunoscut. Chiar despre Ghiță Botgros, unul din cei mai simpatici eroi ai „Șoimilor" care-și întind aripile peste Moldova secolului 14 — Sadoveanu ne dă încredințarea că îi fusese prieten și-l întîlnise în hugeacurile din Oprișeni!... Și totuși am îndrăzni să nu insistăm în final, pe această particularitate de creație — dovadă, fără îndoială a operativității cu care lucra sensibilitatea și într-o măsură, expresie a febrei de creație proprie tinereții — să nu insistăm deci pe aceasta, pentru a pune în lumină un alt aspect, indisolubil legat de „marile inițieri", de cunoașterea vieții, dar străin foarte deseori, tinerilor noștri scriitori.

„Intrînd încet-încet în inima ascunsă a autohtonilor acestui pămînt", după cum scrie în „Anii" săi „de ucenicie", Sadoveanu se înțelegea totodată pe sine însuși, intra în sine însuși. Cunoașterea largă a vieții e seacă — pentru un tînăr scriitor — fără propria cunoaștere. Sadoveanu în tinerețe nu a „călătorit" diletant de la temă la temă, de la idee la idee, de la erou la erou, scriind despre tot ce-i venea sub condei și despre tot ce-i ieșea în cale. Orientîndu-se în univers, maestrul își crea simultan universul lui de teme, de eroi, de mesaje, conform idealurilor sale etice, conform personalității și temperamentului său. Ce înseamnă această notație pe marginea unei nuvele palide: „M-am îndemnat tot mai mult să inventez și să creez eu însumi întîmplări..." — dacă nu un apel la transfigurarea artistică, — subînțeles personală, — a realității? Citiți volumul I și verificați dacă cele patru cărți apărute în anul 1904 — „Povestiri", „Șoimii", „Dureri înăbușite" și „Crîșma lui Moș Precu" — nu se leagă subteran prin aderența la personalitatea tînărului concentrat în pasiune și grav? Sînt exprimări ale acelei „proprii substanțe" pe care Sadoveanu a definit-o indirect, rezumînd prima sa istorisire — „Cu arcanul" — scrisă într-o zi de noiembrie, în ultimul an de gimnaziu: „Un pribeag istorisește la o stînă, într-un peisagiu de singurătate o dramă de dragoste din trecut. Vîntul de toamnă sună ca un acord mîhnit peste dureri înmormîntate". Nu regăsiți aci, în rezumatul primei istorisiri, „din propria substanță", universul lucrărilor de debut, măcar în linii mari, măcar în coexistența aceea a pasiunii și gravității cu care e privită viața? Marile inițieri, continuile inițieri, au îmbogățit, au rotunjit neîncetat această „proprie substanță". Niciodată Sadoveanu nu a părăsit-o. Cel mai desăvîrșit înțelegător al său, al personalității sale — el a fost și este. Și, firesc, el a găsit formula poate întru totul fericită, despre uriașa muncă dusă cu sine însuși. După apariția primelor volume, „multora li se năzărea că literatura mea e o funcție firească în care cheltuiesc puțină substanță; nu cunoșteau pe faurul aburit care se ostenea fără răgaz subt calm înșelător". Faur aburit, ostenind sub calm înșelător — iată imaginea care ne se pare că-l surprinde exact pe Sadoveanu din tinerețe, în atelierele sale de creație și vis.

RADU COSAȘU

*) *Începutul în nr. 2025.*

O FATĂ MERGE SĂ SE CERTE

Înaintam prin Bărăgan într-o căruţă care suna din toate fiarele, trasă de doi roibi prăpădiţi. Ziua era rece. Zările se topeau în neguri. Pale de nori goneau pe jos în pustiile toamnei. Ierburile uscate de brumă sfîrîiau sub coasele vîntului.

Vizitiul, un om cu mustăţile zvîrlite-n sus ca o coadă de motan sătul, fluiera mereu un cîntec făcut parcă să împlinească monotonia drumului. Din cînd în cînd mai desfăcea şi biciul, dar roibii nu se speriau, ştiind prea bine că stăpînul nu suferă de plictiseală. Eu, dacă nu-l semănam, trebuia să tac, să-mi potrivesc gulerul paltonului peste urechi şi să-ncerc să dorm. Toate din jur, chiar şi depărtările păreau goale, de taine. Şi totuşi, cînd drumul sălta peste creasta unui colnic, străjuit de-o fîntînă cu traiţă, o fată înfăşurată într-o manta de ploaie ne făcu semn să oprim. Am privit-o uimit: cînd şi pe ce drum ajunsese aici?... Vizitiul strînse hăţurile.

— Încotro? o-ntrebă el cam fără chef.

— Pînă la primul sat.

— Atunci, suie-te!

Fata se aşeză între noi pe scîndura pusă de-a curmezişul pe scoarţe. Avea ochi mari, limpezi şi tăietura gurii dreaptă, vădind încăpăţînare. Părea necăjită, mai mult neliniştită.

— Dacă mîi întins ajungem în sat pînă-ntr-un ceas? — întrebă ea.

— Se poate.

— Atunci mînă, porunci fata, drumu-i bun. E nevoie s-ajung într-un ceas. Am de sfîrşit nişte treburi. Mînă!

Vizitiul o privi strîmb: Cu ce drept îi porunceşte asta? Dacă se grăbeşte, poate s-o ia pe jos, mare pagubă pentru el!... Dar se stăpîni, şi-o întrebă:

— Eşti de prin satele de-aici? Învăţătoare?

— Sînt din Filimon Sîrbu. Merg în sat fiindcă am o răfuială cu gestionarul cooperativei...

— Atunci eşti contabilă.

Fata rîse şi scutură din cap.

— Nu. Sînt responsabila bazei Centrul de librării şi difuzarea cărţii din raion.

— Aşa! se dumiri vizitiul. Şi ce-a făcut gestionarul?

— N-a făcut nimic. Nu se pricepe să vîndă cărţi, asta-i cu el. Vine mereu şi se plînge: „ce pot să fac eu, nu m-am născut învăţat". Parcă gestionarii de la Balta Albă sau de la Ianca au venit pe lume filozofi? Aia muncesc cu dragoste, dar el nu vrea să facă nimic. Spune, dumneata ai cumpărat vreo carte de la el, acum, de curînd? Ce faci cînd te duci la cooperativă?

— Iau un tutun şi pe urmă, dacă mai am vreme, rămîn să casc gura pe-acolo, răspunse vizitiul luat din scurt.

— El vezi, făcu fata... Dacă gestionarul s-ar apuca să citească, apoi să spună oamenilor ce stă scris în cărţi şi să-i îndemne să le cumpere, n-ar mai căsca unii gura de pomană. Aşa s-o ştii de la mine!

Era prea de tot. Vizitiul simţea că-i la capătul răbdării. Strînse hăţurile şi se întoarse către fată răstit:

— Cum te cheamă pe dumneata?

— Georgeta Stănescu.

— Aşa?! Şi cînd ţi-ai ascuţit limba la tocilă? Apoi, mă rog, ştii dumneata cîte cărţi am citit eu? Ce-i aia să-mi ţii mie predici?! Acum cîţiva ani abia-abea puneam mîna pe abecedar şi cînd intram în şcoală parcă-mi atîrna cineva dintr-odată o greutate în spinare... Acuma-i tai pe mulţi, de departe. Eu is abonat la „Albina". Ţi-o spun ca să ştii şi să nu-mi ţii predici.

— Dar nu toţi oamenii ştiu ce folosesc aduce cartea, i-o întoarse fata, cu aceeaşi măsură.

— Parcă eu zic altfel? Dar cine-i vinovat de asta, nu-s eu vinovat...

— Vinovat e gestionarul...

— O fi, dar ce poate să facă el singur?

— Poate, dar nu vrea. Noi, la Filimon Sîrbu ne-am dus la Comitetul raional U.T.M. şi-am cerut ajutor. Am format echipe de pionieri şi-am mers din casă-n casă, ducînd cu noi cărţi de tot felul: de literatură, politice, despre gospodărie... Şi află că numai într-o singură zi am vîndut cărţi în valoare de 300 de lei. — Ştii dumneata ce-nseamnă să vinzi cărţi de 300 lei într-un sat? Atunci am bucurat şi am fost fericită. Îmi venea aşa să opresc pe fiecare trecător şi să-i spun: oamenii citesc cărţi multe, oamenii citesc...

— Nu se află în fiecare sat comitet raional U.T.M., spuse vizitiul. Dar mai bine şi-ar fi înghiţit limba, fiindcă Georgeta Stănescu îl luă numaidecît în primire.

— Trebuie, adică să vie mereu cel de la raion şi să-i tragă de mînecă pe gestionari?! Altfel nu se poate?! Învăţători şi pionieri aveţi în sat?

— Avem destui...

— Uite, pînă diseară o să facem echipe de difuzare şi-o să umblăm prin sat. Trebuia să vie mai demult dar abea azi am prins o zi liberă. Şi ca să vezi, urmă ea c-un pic de tristeţe, tocmai azi se întoarce şi soţul meu de la Buzău — lucrează acolo pe un şantier şi vine acasă la două săptămîni. Poate are să se supere că nu mă găseşte. Dar ce puteam să fac? Aseară am auzit că gestionarul de la dumneavoastră, atunci cînd vin oamenii să cumpere mărfuri, se face că n-are rest şi le dă cîte-o carte. Aşa zice el că-şi îndeplineşte planul de încasări... Dar cărţile se vînd pentru altceva, ca să fie citite. Asta-i menirea lor şi el n-o înţelege... Lasă c-ajungem noi în sat...

— Şi dac-ajungi zici că vrei să faci echipe de difuzare aici?

— O să facem...

— Şi mai zici că gestionarul putea să facă şi singur echipele?

— Putea, dar vezi bine că n-a făcut...

— Tare prost trebuie să fie şi omul ăsta, murmură vizitiul. Ţine cărţile închise şi aşteaptă muşterii. Da parcă toţi oamenii ştiu cît folosesc cartea?! Nu, hotărît că gestionarul trebuie scuturat pînă să-i taie sudorile. Noi avem nevoie de cărţi, dar nu le putem citi pe toate. Nouă să ne spună care-i mai bună... Da, banii daţi pe cărţi nu-s pierduţi...

Stam şi mă uitam: adineauri era cît pe-aci s-o dea jos din căruţă şi-acuma aproape că-s prieteni. Mirarea mea spori apoi şi mai mult cînd vizitiul desfăşură biciul şi-l lungi pe spinarea cailor c-o iuţeală pe care nu i-o bănuiam.

— Au adormit pe drum, prăpădiţii... Lasă că ţi-i desmorţesc eu! Apoi întorcîndu-se către fată:

— Uite ce-i tovarăşă, eu am să te duc cu vînt pînă-n sat. Şi dacă n-ai unde mînca, vino la mine. Stau lîngă şcoală... Poate c-aduci şi ceva cărţi. Una care scrie despre porumb mi-ar fi de trebuinţă...

FĂNUŞ NEAGU

Implinirea unei năzuinţi din copilărie

Încă din copilărie Ioan Stanciu a îndrăgit meseria de şofer. Îi plăceau mult maşinile. De cîte ori se oprea vreo maşină pe strada pe care locuia, alerga într-acolo şi nu se mai îndura să se despartă de ea.

Au trecut anii. Stanciu a crescut şi a devenit un tînăr voinic. La etatea de 18 ani părinţii i-au satisfăcut dorinţa: l-au dat la o şcoală de şoferi. Bucuria lui a fost nespus de mare cînd a intrat în sala de practică a şcolii. Multe motoare a văzut el acolo. În orele de curs, elevul Ioan Stanciu învăţa cu tragere de inimă. De la biblioteca şcolii şi-a procurat manualele necesare de mecanică-auto. Iar noaptea tîrziu, cînd rînd pe rînd se stingeau luminile la vecini, el nu se îndura să se despartă de cărţile care îl învăţau să devină un şofer bun, stăpîn pe maşină. Cele 6 luni de şcoală au trecut repede. La examen a reuşit printre fruntaşi atît la teorie, cît şi la practică. După ce a primit carnetul de şofer s-a angajat la întreprinderea „11 Iunie" din Galaţi, unde i-a fost repartizat un camion „GAZ". Şoferul care condusese pînă atunci această maşină dovedise multă lipsă de grijă faţă de ea. Pierduse multe din piesele mărunte ale motorului. Sistemul de aprindere, pompa de apă, şi frîna de mînă funcţionau defectuos. Stanciu însă nu s-a descurajat cînd a văzut situaţia în care se afla maşina. A primit-o şi de îndată s-a apucat s-o repare. A demontat motorul piesă cu piesă, l-a revizuit şi a complectat toate lipsurile. După ce a reparat motorul a trecut la revizia caroseriei. În 10 zile maşina a fost reparată şi vopsită. Părea ca nouă. După ce îi făcu rodajul şi constată că poate fi folosită în bune condiţii, începu să lucreze cu ea.

Zilele trecute Ioan Stanciu încărcase în maşină unelte agricole cu o greutate totală de 3200 kg. Trebuia să le ducă la magazinul O.C.L. Produse Industriale din oraş. Ca să iasă în strada principală trebuia să urce o pantă, de obicei ocolită de mulţi şoferi. Băgă în viteza I-a şi începu să urce uşor dealul. Cînd mai avea doar cîţiva metri pînă să ajungă la creastă i se opri motorul.

— Tovarăşe Stanciu — îi zise delegatul de la „vînzări" — nu putem merge pe aici. E greu. Hai să ocolim, sau să mai dăm jos din marfă.

Stanciu aruncă delegatului o privire liniştită dar plină de reproş, ca unuia care — fără să-şi dea seama — îl jignise.

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă! — îi răspunse el în doi peri. Staţi liniştit în maşină şi veţi vedea cum o să ne ducă dincolo de deal. Învăţase la şcoală că atunci cînd nu poţi urca normal o pantă prea înclinată, poţi scăpa din impas întorcînd maşina şi mergînd apoi cu spatele. Zis şi făcut. Întoarse maşina cu spatele, acceleră şi în cîteva clipe panta a fost trecută. Delegatul de la vînzări, care stătea în cabină alături de el, îl privea cu admiraţie pe Stanciu. Se convinsese că are în faţa lui un bun şofer. Stanciu ajunse la destinaţie, descărcă marfa şi se întoarse la fabrică. După ce îşi alimentă maşina şi o şterse ca de obicei, el se urcă în cabină, scoase carnetul cu evidenţa consumului de carburanţi şi începu să-şi facă socoteala kilometrilor parcurşi şi a consumului de benzină şi ulei. Rezultatul: o economie de 280 litri de benzină şi 48 litri ulei.

Alături de colectivul fabricii, şoferul utemist Ioan Stanciu luptă şi el pentru a întîmpina cel de al II-lea Congres al partidului cu rezultate deosebite.

Corespondent
M. ANGHEL

Spectacol de gală cu baletul „Fîntîna din Baccisarai"

Vineri seara a avut loc la Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R. un spectacol de gală cu baletul „Fîntîna din Baccisarai", de Boris Asafiev, libretul de M. D. Volkov. după poemul lui A. S. Puşkin.

Din distribuţie au făcut parte: Sanda Orleanu-Jar, artistă emerită a R.P.R., Valentina Massini, Gheorghe Cotovelea, Nicolae Bazaca, Eugen Mărcui şi alţii. Coregrafia şi regia artistică aparţine lui Oleg Danovschi, artist emerit al R.P.R., conducerea muzicală Robert Rosensteck, decorurile şi costumele sînt semnate de Th. Kiriacoff-Suruceanu.

La spectacol au asistat tovarăşii: Gh. Apostol, Al. Drăghici, acad. prof. C. I. Parhon, acad. prof. Traian Săvulescu, Constanţa Crăciun, Carol Loncear, ing. Popa Gherasim, Gh. Cioară, dr. O. Berlogea, I. Diaconescu, N. Cioroiu, Ofelia Manole, membri ai C. C. al P.M.R., membri ai guvernului, oameni de ştiinţă, artă şi cultură, ziarişti, oameni ai muncii din Capitală.

Au asistat membri ai corpului diplomatic: ambasadorii R.P.D. Coreene — Den Em; R. P. Ungare — L. Pataki; R. P. Bulgaria — S. Pavlov; R. Cehoslovace — J. Sedivy; R.P.F. Iugoslavia — N. Vujanovici; R. P. Albania — M. Lako; R. P. Chineze — Ke Bo-nian; R. P. Polone — J. Izydorczyk; Uniunii Sovietice — A. A. Epişev; Francesco Lo Faro, ministrul Italiei; însărcinaţii cu afaceri ad-interim ai: Argentinei — J. Medoro Delfino; Egiptului — Salaah Saber; Finlandei — M. Pyyko: Statelor Unite ale Americii — H. Bartlett Wells; J. Deciry, consilier al Legaţiei Franţei, şi alţi membri ai corpului diplomatic.

Spectacolul s-a bucurat de un frumos succes.

(Agerpres).

Manifestări în cadrul Lunii prieteniei romîno-sovietice

Pianistul sovietic Iakov Zak, laureat al Concursurilor unionale şi internaţionale de pian, solist al Filarmonicii din Moscova, care se află în ţara noastră cu prilejul Lunii prieteniei romîno-sovietice, a dat vineri seara în sala Ateneului R.P.R. un recital extraordinar Ludwig van Beethoven.

Recitalul pianistului Iakov Zak s-a bucurat de o caldă apreciere din partea publicului.

★

La Uniunea Compozitorilor din R.P.R. a avut loc vineri după amiază o întîlnire a criticului muzical I. Martînov, care se află în ţara noastră cu prilejul Lunii prieteniei romîno-sovietice, cu compozitori şi muzicologi romîni.

La întîlnire au participat: Sabin Drăgoi. maestru emerit al artei, vicepreşedinte al Uniunii Compozitorilor din R.P.R. Ion Dumitrescu şi Alfred Mendelsohn, maeştri emeriţi ai artei, secretari ai Uniunii Compozitorilor din R.P.R. Zeno Vancea, Ion Chirescu, Alfred Alessandrescu, maeştri emeriţi ai artei, prof. George Breazul, Gh. Dumitrescu, Hilda Jerea, Leon Klepper, Ion Vasilescu, Ludovic Feldman şi alţii.

În cadrul întîlnirii, criticul sovietic a împărtăşit celor prezenţi impresii asupra muzicii romîneşti.

Întîlnirea s-a desfăşurat într-o atmosferă prietenească.

INFORMAŢII

La Asociaţia Corespondenţilor presei străine în R.P.R. a avut loc vineri seara o reuniune închinată celei de-a 38-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie.

Au fost prezenţi membrii Asociaţiei, precum şi numeroşi invitaţi, redactori ai ziarelor şi revistelor din Bucureşti.

A. N. Gonciaruk, secretar al Ambasadei Uniunii Sovietice, a făcut o expunere despre marea sărbătoare a poporului sovietic şi a întregii omeniri muncitoare.

A fost apoi prezentată o nouă producţie în culori a studiourilor „Lenfilm", filmul „Poveste neterminată".

Reuniunea a decurs într-o atmosferă de caldă prietenie.

Pentru întărirea prieteniei sovieto-birmane

MOSCOVA 4 (Agerpres). — TASS transmite: După cum s-a anunţat la 3 noiembrie în sala Coloanelor din Casa Sindicatelor a avut loc un miting consacrat prieteniei dintre Uniunea Sovietică şi Uniunea Birmană la care au participat peste 2.000 de persoane.

Din prezidiul mitingului au făcut parte primul ministru U. Nu, tovarăşii N. A. Bulganin, N. S. Hruşciov, L. M. Kaganovici, G. M. Malenkov, A. I. Mikoian, M. G. Pervuhin, M. Z. Saburov, A. B. Aristov, P. N. Pospelov, D. T. Şepilov, M. P. Tarasov, A. M. Puzanov, miniştri ai U.R.S.S., activişti pe tărîm social, fruntaşi în industrie şi agricultură. După cuvîntul de deschidere rostit de M. A. Iasnov, preşedintele Comitetului Executiv al Sovietului Moscova, a luat cuvîntul primul ministru U Nu care a rostit o cuvîntare în limba birmană în care a spus printre altele:

Cuvîntarea lui U NU

Începînd de la mijlocul anului trecut am călătorit prin numeroase ţări, printre care Republica Populară Chineză, Marea Britanie şi Statele Unite ale Americii.

În fiecare ţară pe care am vizitat-o, atît conducătorii cît şi poporul au aceeaşi atitudine faţă de pace. În Uniunea Sovietică m-am întîlnit de asemenea cu conducătorii şi cu poporul şi am constatat că năzuinţa lor spre pace este unanimă. Această unitate de atitudine nu este altceva decît năzuinţa generală spre pace.

Este desigur surprinzător că în timp ce lumea întreagă se pronunţă pentru pace, în calea ei continuă să existe piedici în căutarea păcii. O parte este înclinată să sublinieze crearea de baze militare de către cealaltă parte în întreaga lume. Cealaltă parte este înclinată să scoată în evidenţă o penetraţie şi o activitate subversivă în întreaga lume.

Nimeni nu poate nega că astăzi există în lume teamă şi suspiciune care au prins rădăcini adînci în relaţiile reciproce. Această existenţă a temerii şi suspiciunii îngreunează extrem de mult căutarea păcii.

Coexistenţa în condiţiile unei astfel de temeri şi suspiciuni va aminti unirea a doi oameni care îşi strîng unul altuia mîna, în timp ce în cealaltă mînă ţin ascuns la spate unul — un pumnal, iar al doilea — un revolver. De aceea, mi se pare că numai tratative la un nivel înalt şi dezarmarea nu pot duce la stabilirea păcii în lumea întreagă. Nu cred că există metodă mai bună pentru a smulge din rădăcini suspiciunea decît strînsul contact personal între popoare.

În tinereţea mea, am învăţat un poem englez despre doi fraţi. Aflîndu-se departe unul de altul, fiecare credea că celălalt este diavolul, dar apropiindu-se au constatat că erau fraţi.

La fel, de la distanţă popoarele chinez, englez, american şi sovietic au o imagine denaturată unele despre celelalte. Sînt însă convins că se vor considera fraţi cînd vor putea să se cunoască mai deaproape.

Nu exagerez cînd spun că pînă şi inimile cele mai împietrite se vor îmblînzi după cîteva minute petrecute cu oameni cum sînt Ulanova, Beibutov, Kara-Karaev, Şostakovici, Kozlovski şi Oistrach.

De asemenea, în alte ţări există oameni ca Grace Kelley, Martha Graham, Spencer Tracy şi Yehudi Menuhim, care vă pot determina pe voi toţi să iubiţi popoarele acestor ţări. Oricît de duşmănoase ar fi fost relaţiile între ţări în trecut, contactele personale directe vor face minuni. Popoarele vor constata că sînt adevăraţi fraţi.

În ceea ce priveşte întărirea continuă a relaţiilor de prietenie între Uniunea Sovietică şi Birmania, eu personal aş prefera baletul sovietic, circul sovietic, cîntăreţii şi muzicienii sovietici, oamenii de ştiinţă sovietici, persoanele care planifică viaţa obştească şi economică sovietică, şi oamenii sovietici în locul cărţilor sovietice dintre care unele ne-au dat în trecut o imagine nejustă despre marele popor sovietic. Unele din cărţile voastre ne ascund uneori meritele mari ale oamenilor sovietici, pe care le-am descoperit cu prilejul contactelor noastre strînse cu ei, şi aceste cărţi ne-au silit uneori să ne facem o părere falsă despre dv.

Înainte de a termina, îngăduiţi-mi să rezum foarte pe scurt impresiile culese în timpul vizitei în ţara dv. despre Uniunea Sovietică şi despre poporul sovietic. După cum am mai spus înainte, am constatat că poporul sovietic este extrem de prietenos şi ospitalier. Se acordă o mare atenţie activităţii culturale, care a devenit o trăsătură integrantă a vieţii sovietice. Grija pentru copii, tineri şi tinere este cu totul excepţională.

O altă impresie pregnantă culeasă de mine, este că se acordă o foarte mare atenţie predării ştiinţelor în şcoli şi institute.

În încheiere, permiteţi-mi să exprim urarea sinceră ca în interesul păcii în lumea întreagă să fie smulsă din rădăcini odată pentru totdeauna neîncrederea internaţională. În ceea ce priveşte ţara noastră, permiteţi-mi să declar că vom fi uniţi cu Uniunea Sovietică în năzuinţele noastre comune spre independenţa coloniilor şi în eforturile noastre comune îndreptate spre realizarea păcii în lumea întreagă.

Fie ca tratativele care se desfăşoară în prezent la Geneva să fie încununate de suces.

Urăm conducătorilor sovietici ani îndelungaţi de fericire şi sănătate!

Urăm oamenilor sovietici ani îndelungaţi de fericire şi sănătate!

Să se întărească prietenia sovieto-birmană!

Cuvîntarea lui N. A. BULGANIN

După aceea s-a dat cuvîntul lui N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. În cuvîntarea sa, N. A. Bulganin a spus printre altele:

Guvernul sovietic salută sosirea în ţara noastră a şefului guvernului Birmaniei, U Nu, care ne este cunoscut nouă şi întregului popor sovietic ca un om de stat care a depus multe eforturi în lupta pentru independenţa naţională a ţării sale şi pentru dezvoltarea colaborării internaţionale.

În trecut, relaţiile dintre Uniunea Sovietică şi Birmania nu au fost niciodată umbrite de divergenţe, iar în prezent există toate posibilităţile pentru dezvoltarea celor mai strînse legături şi a celei mai largi colaborări dintre ţările noastre.

Trăinicia şi caracterul prietenesc al relaţiilor sovieto-birmane sînt determinate în primul rînd de faptul că ele se bazează pe principiile respectării reciproce a integrităţii teritoriale şi a suveranităţii, neagresiunii, neamestecului reciproc în treburile interne, egalităţii şi avantajului reciproc şi coexistenţei paşnice.

Sosirea la Moscova a primului ministru al Birmaniei, domnul U Nu şi faptul că el a luat nemijlocit cunoştinţă de realizările economice şi culturale din ţara noastră, de munca de zi cu zi a poporului sovietic, vor contribui la dezvoltarea continuă a colaborării economice, tehnice şi culturale între ţările noastre.

Stabilirea contactului personal între guvernul sovietic şi guvernul Birmaniei va avea o mare însemnătate pentru îmbunătăţirea înţelegerii între Uniunea Sovietică şi Birmania. Schimbul de păreri asupra problemelor ce prezintă un interes comun pentru cele două ţări, care a avut loc între conducătorii guvernului sovietic şi primul ministru U Nu, a scos la iveală unitatea de vederi în probleme care au o însemnătate substanţială pentru asigurarea păcii şi securităţii popoarelor (aplauze).

Contactul personal pe care l-am stabilit la Moscova va continua. Primul ministru U Nu m-a invitat pe mine şi pe tovarăşul Nikita Sergheevici Hruşciov să vizităm Birmania.

Profit de prilejul ce mi s-a oferit astăzi ca în numele guvernului sovietic, al meu personal şi din însărcinarea tovarăşului Nikita Sergheevici Hruşciov şi în numele lui să-i mulţumesc primului ministru U Nu pentru invitaţia sa. Noi acceptăm această invitaţie, ca o contribuţie la cauza întăririi continue a prieteniei între popoarele Uniunii Sovietice şi Birmaniei. (aplauze prelungite).

Vizita primului ministru U Nu în Uniunea Sovietică şi călătoria noastră în Birmania vor contribui la dezvoltarea spiritului de încredere şi colaborare internaţională, vor corespunde năzuinţelor fierbinţi ale popoarelor noastre de a trăi în pace şi prietenie cu toate popoarele, fără a se teme de viitorul lor (aplauze prelungite).

Conferinţa de la Geneva a şefilor guvernelor celor patru puteri a micşorat încordarea internaţională şi a dat o lovitură aşa-zisului „război rece". Această conferinţă a însemnat începutul unei etape noi în relaţiile dintre state. Ea a arătat că în zilele noastre colaborarea internaţională în interesul păcii este pe deplin posibilă, iar stabilirea încrederii între state este un scop real şi accesibil.

În ultimele trei luni, guvernul Uniunii Sovietice a întreprins un număr de importante acţiuni concrete care contribuie la slăbirea continuă a încordării şi la întărirea încrederii în relaţiile dintre state.

Întreprinzînd aceste acţiuni, guvernul sovietic s-a străduit să creeze condiţii favorabile pentru succesul lucrărilor conferinţei miniştrilor Afacerilor Externe ai U.R.S.S., S.U.A., Angliei şi Franţei care s-a deschis la 27 octombrie. Am depus şi continuăm să depunem toate eforturile pentru ca miniştrii să elaboreze de comun acord hotărîri în problemele discutate de şefii guvernelor. Aceste probleme sînt: securitatea europeană şi Germania, dezarmarea, dezvoltarea contactelor dintre Est şi Vest.

Sperăm că dacă toţi participanţii la conferinţa miniştrilor Afacerilor Externe vor acţiona în spiritul colaborării care a domnit la conferinţa şefilor guvernelor, la conferinţă vor fi obţinute rezultate pozitive (aplauze).

Popoarele tuturor ţărilor vor pace.

În eforturile sale de a asigura o pace trainică şi securitatea, poporul nostru acţionează umăr la umăr cu celelalte popoare iubitoare de pace, inclusiv poporul Uniunii Birmane.

Vă transmit dv. domnule prim-ministru şi prin persoana dv. întregului popor birman, asigurări de prietenie nestrămutată a poporului sovietic, precum şi urările noastre de succese pe calea dezvoltării şi înfloririi patriei dv. (aplauze prelungite).

Trăiască prietenia şi colaborarea dintre popoarele Uniunii Sovietice şi Uniunii Birmane (aplauze).

★

MOSCOVA 4 (Agerpres). — TASS transmite: După o şedere de două săptămîni în U.R.S.S., la 4 noiembrie a părăsit Moscova, plecînd spre Helsinki, primul ministru al Uniunii Birmane, U Nu, soţia sa Do Mia I, şi celelalte persoane care îl însoţesc

★

HELSINKI 4 (Agerpres). — TASS transmite: La 4 noiembrie a sosit la Helsinki, venind din Moscova primul ministru al Uniunii Birmane, U Nu, şi persoanele care îl însoţesc.

ACUM 38 DE ANI...

Uniunea Sovietică — şi, odată cu ea, clasa muncitoare din lumea întreagă — sărbătoreşte peste cîteva zile pentru a 38-a oară aniversarea Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie.

Acum 38 de ani, pe un teritoriu imens, a avut loc cea mai mare răsturnare socială pe care o cunoaşte istoria tuturor timpurilor şi a tuturor popoarelor. În zilele Revoluţiei din Octombrie, muncitorii şi ţăranii din Rusia — conduşi de Partidul Comunist făurit de Lenin — au zdrobit puterea politică a ţarului, a capitaliştilor şi a moşierilor şi au instaurat dictatura proletariatului.

Revoluţia din Octombrie a dovedit lumii întregi că eliberarea clasei muncitoare din lanţurile exploatării capitaliste este pe deplin posibilă, dar numai prin lupta revoluţionară împotriva claselor exploatatoare, prin răsturnarea violentă a puterii lor şi instaurarea dictaturii proletariatului, a clasei celei mai revoluţionare dintre toate clasele subjugate care au existat vreodată. Ea a dovedit că proletariatul — ridicat la situaţia de clasă stăpînitoare — poate să conducă ţara cu succes fără burghezie şi împotriva burgheziei, că poate să construiască societatea comunistă fără clase.

Revoluţia din Octombrie a avut o influenţă binefăcătoare asupra mişcării revoluţionare a clasei muncitoare din toate ţările. Oamenii muncii din lumea întreagă au întîmpinat cu o caldă simpatie victoria şi primele ei realizări. Curînd, exemplul Revoluţiei din Octombrie a început să dea roade: puternice lupte revoluţionare încep în majoritatea ţărilor capitaliste, coloniale şi dependente, greve uriaşe cuprind ramuri întregi ale industriei din marile ţări ale apusului.

Cînd statele imperialiste — în înţelegere cu moşierii şi capitaliştii ruşi — au dezlănţuit intervenţia militară împotriva ţării sovietelor, proletariatul internaţional s-a ridicat în apărarea activă a puterii sovietice. Solidaritatea proletariatului din ţările capitaliste cu Revoluţia din Octombrie este una din cauzele care au înlesnit popoarelor sovietice să apere cu succes cuceririle lor împotriva încercărilor disperate ale coaliţiei imperialiste de a distruge tînăra republică sovietică.

Ieşirea unei ţări imense din sistemul mondial al capitalismului, crearea celei dintîi baze viguroase a mişcării revoluţionare mondiale, a surpat temeliile imperialismului şi a ridicat hotărîrea de luptă a claselor exploatate din lumea întreagă. A început era prăbuşirii capitalismului şi a victoriei leninismului în mişcarea muncitorească.

Într-o serie de ţări din Europa, răsturnarea prin forţă a puterii burgheziei devenise o chestiune la ordinea zilei. După exemplul gloriosului Partid Comunist făurit şi călit de Lenin, proletariatul din ţările capitaliste formează partide de tip nou marxist-leniniste, consecvent revoluţionare capabile să-l conducă la victoria asupra burgheziei.

În primăvara anului 1919, în Ungaria şi Bavaria se formează — pentru scurtă vreme — republici sovietice. În Italia, Anglia, S.U.A., Franţa şi în alte ţări capitaliste au loc puternice acţiuni revoluţionare ale muncitorilor şi soldaţilor care cereau încetarea războiului de intervenţie împotriva Rusiei Sovietice şi recunoaşterea Republicii Sovietice.

Şi asupra ţării noastre, Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie a avut o influenţă puternică; datorită acestei influenţe, lupta revoluţionară a proletariatului şi a ţărănimii din ţara noastră s-a ridicat pe o treaptă nouă, superioară.

Sub influenţa victoriei Revoluţiei din Octombrie şi ca urmare a avîntului revoluţionar din Romînia, în mişcarea socialistă din ţara noastră se formează grupuri comuniste, alcătuite din elementele cele mai înaintate, mai hotărîte şi mai combative ale clasei muncitoare. Grupurile comuniste, însufleţite de exemplul proletariatului rus, se situiază în fruntea luptelor muncitoreşti pentru apărarea revoluţionară a Republicii Sovietice şi pentru satisfacerea revendicărilor politice şi economice ale clasei muncitoare şi ţărănimii.

Vestea izbîndei insurecţiei armate şi a marilor transformări care începuseră în Rusia Sovietică, însufleţea clasa muncitoare din ţara noastră. „Focul a trecut în Romînia" scria V. I. Lenin în acele zile.

Mase din ce în ce mai largi de oameni ai muncii îşi însuşeau lozincile grupurilor comuniste: „pentru pace", „pentru pămînt", „pentru puterea muncitorească-ţărănească" şi luptau pentru ele.

Clasa muncitoare din ţara noastră se convingea tot mai mult — pe baza propriei ei experienţe — că Rusia Sovietică lupta pentru cauza exploataţilor şi asupriţilor din lumea întreagă, că ea reprezintă patria proletariatului internaţional, că solidaritatea cu cuceririle Revoluţiei din Octombrie şi apărarea lor este una din datoriile fundamentale ale oricărui muncitor cinstit.

Iată de ce muncitorii şi ţăranii romîni încep a participa activ la lupta pentru apărarea Rusiei sovietice, formînd unităţi militare revoluţionare care se alătură Armatei Roşii. La cot cu ostaşii sovietici, voluntarii romîni din aceste unităţi şi-au dat tributul de sînge în luptele de la Kiev, Poltava şi Odesa, împotriva armatelor intervenţioniste care invadaseră Rusia Sovietică. În ianuarie 1918 are loc, în portul Sulina, răscoala marinarilor romîni de pe vasele de război care au refuzat să participe la intervenţia împotriva Rusiei Sovietice. În apelul lor către marinari şi soldaţi, răsculaţii spuneau:

„Marinarii din Sulina, după exemplul marinarilor ruşi, au ridicat drapelul revoluţiei.. Mişcarea a fost înăbuşită, dar asupra marinei romîneşti va rămîne de-a pururi gloria de a fi făcut primul pas spre o viaţă nouă"

În primăvara aceluiaş an, izbucneşte puternica grevă de masă de la Atelierele C.F.R. Nicolina din Iaşi şi grevele de solidarizare de la Arsenalul armatei, pirotehnie, Haug şi Wolf din Bucureşti. Grevele şi demonstraţiile de stradă au loc sub lozinci care cer încetarea războiului imperialist şi solidarizarea cu Revoluţia din Octombrie.

În urma acestor acţiuni, influenţa grupurilor comuniste în rîndurile clasei muncitoare creşte repede. Comuniştii chemau clasa muncitoare la lupta revoluţionară împotriva exploatării capitaliste şi demascau pe conducătorii social-democraţiei de dreapta care propovăduiau politica de colaborare cu burghezia, menită să transforme ţara noastră într-un pion al politicii imperialiste de intervenţie armată împotriva puterii sovietice.

> **MUNCITORI!**
>
> **Ceiace noi cerem, în Rusia s'a şi înfăptuit.**
> **Sus inimele! Societatea capitalistă trebue să dispară.**
> **Jos cu aservirea economică şi politică. Jos cu democratismul fals şi ipocrit. Jos cu războiul dintre popoare, trăiască răsboiul între clase.**
> **Trăiască organizarea, curajul, voinţa proletariatului din Romînia.**
> **Noi nu suntem singuri in luptă. Cot la cot cu proletariatul lumei întregi şi cu baionetele guvernului maximalist din Petersburg VOM INVINGE.**
> **Aţintiţi-vă privirea şi îndreptaţi-vă paşi numai într'acolo unde fluturã steagul roş. Trăiască proletariatul internaţional. Trăiască republica socialistă. Trăiască socialismul revoluţionar al lui Lenin.**
>
> **TRAIASCA PACEA INTRE POPOARE.**
> **Un grup de socialişti maximalişti.**
>
> *Fragment din manifestul editat în 1917 vestind victoria Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie*

Avîntul luptelor muncitoreşti alarmează guvernul burghezo-moşieresc al ţării noastre, care trece la măsuri represive. Dar, cu toată teroarea, influenţa Revoluţiei din Octombrie este în plină creştere. Luptele greviste iau amploare şi se împletesc cu puternice manifestaţii politice.

Pentru a intimida clasa muncitoare, guvernul pune la cale măcelul de la 13 decembrie 1918. În acea zi armata a primit ordin să tragă într-o coloană de muncitori care manifestau paşnic în piaţa Teatrului Naţional din Bucureşti. Peste o sută de muncitori au fost ucişi; printre ei, femei şi copii. Dar mişcarea revoluţionară n-a putut fi înăbuşită. Dimpotrivă, odată cu grevele muncitoreşti, creşte şi lupta ţărănimii pentru pămînt, creşte şi mişcarea revoluţionară în rîndurile armatei.

Aproape întreaga muncitorime din Capitală iese în stradă la 1 Mai 1919. În vara aceluiaş an, la apelul Internaţionalei Comuniste, are loc uriaşa grevă politică împotriva intervenţiei militare în Rusia Sovietică. În sate din regiunile Arad, Ploeşti Suceava, ţăranii îşi împart moşiile boiereşti şi intră cu plugurile în ele. La Arad, Alba-Iulia şi pe Valea Jiului, soldaţi şi unii ofiţeri se ridică împotriva regimului din armată.

Sub presiunea acestor lupte muncitoreşti Partidul Socialist din Romînia şi organul său „Socialismul" trec pe poziţiile sprijinirii cuceririlor Revoluţiei din Octombrie. Se intensifică lupta pentru apărarea statului sovietic, pentru stabilirea unor relaţii de pace şi prietenie cu Rusia Sovietică. Se intensifică pătrunderea în conştiinţa clasei muncitoare a ideilor nemuritoare ale Revoluţiei din Octombrie. Ţelurile revoluţiei şi realizările statului sovietic deveneau tot mai scumpe clasei muncitoare din ţara noastră. Lupta comuniştilor din Romînia era tot mai hotărît susţinută de muncitorimea înaintată din ţară. Un număr tot mai mare de membri ai Partidului socialist cer afilierea la Internaţionala Comunistă şi crearea Partidului Comunist, bazat pe teoria şi tactica leninistă.

Astfel, în văpaia avîntului revoluţionar pe care l-a produs în ţara noastră Revoluţia din Octombrie, din lupta poporului nostru muncitor pentru dezrobirea sa socială şi naţională, avea să se plămădească Partidul Comunist din Romînia, care va ridica pe o treaptă nouă, superioară, lupta maselor exploatate şi asuprite.

Astăzi, în patria noastră au învins ideile mărețe ale Revoluţiei din Octombrie. Poporul muncitor, adevăratul stăpîn al ţării, obţine sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn noi şi noi victorii pe drumul făuririi societăţii socialiste. În frunte cu glorioasele popoare sovietice, alături de întreaga omenire progresistă, poporul nostru — inspirat de ideile Revoluţiei din Octombrie — îşi aduce contribuţia sa la lupta pentru crearea unei atmosfere de pace, prietenie şi colaborare între toate popoarele.

GAVRIL MARCU

Conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe

Cuvîntarea lui V. M. Molotov

GENEVA 4 (Agerpres).— TASS transmite cuvîntarea rostită de V. M. Molotov în ședința din 3 noiembrie 1955 a conferinței de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe ai celor patru puteri. În cuvîntarea sa V. M. Molotov a spus printre altele:

Domnule președinte, domnilor,

Înțelegem cu toții că sarcina noastră este de a îndeplini directivele pe care ni le-au dat șefii guvernelor. Aceasta necesită să ne înțelegem bine unii pe alții și să ne străduim ca discuțiile noastre să ducă la anumite rezultate practice.

În ceea ce privește delegația sovietică, s-a străduit și se străduiește în modul cel mai conștiincios ca îndeplinirea directivelor șefilor guvernelor să corespundă spiritului și sensului acestor directive și ca, în urma discuțiilor, să stabilim ce anume ne unește și contribuie la rezolvarea problemei germane.

Poziția celor trei puteri și-a găsit expresie în documentul pe care l-am primit la începutul lucrărilor noastre și care se compunea din trei părți: preambulul, proiectul de tratat și „planul Eden". Poziția Uniunii Sovietice a fost expusă în următoarele documente: în primul rînd, în proiectul de tratat general european de securitate colectivă în Europa. Aceasta a fost o propunere referitoare la întreaga Europă. După ce s-a precizat o anumită atitudine față de acest proiect, am prezentat proiectul de tratat de securitate în Europa referitor la o parte a Europei. In afară de aceasta, am prezentat propuneri care se referă la o zonă de limitare a armamentelor și inspecție. Și, în sfîrșit, am prezentat propunerea cu privire la crearea unui Consiliu pe întreaga Germanie. Dacă luăm laolaltă toate aceste documente, ele dau un răspuns complet la problemele puse în directivele șefilor guvernelor.

Astăzi s-a făcut observația că propunerea noastră cu privire la crearea unui Consiliu pe întreaga Germanie n-ar corespunde directivelor care ne-au fost date. Nu este greu de dovedit că această remarcă nu corespunde realității.

Ni se spune că proiectul nostru nu stabilește alegeri în Germania pentru anul 1956. Da, este adevărat. Proiectul nostru nu conține propunerea de a se fixa de pe acum alegeri în Germania pentru anul 1956. Credem că ar fi mai bine să-i întrebăm pe germani înșiși cînd să se țină alegerile.

D-l Dulles a făcut remarca că poziția Uniunii Sovietice în problema germană s-a schimbat în comparație cu poziția pe care ea se situase la conferința de la Berlin la începutul anului 1954. La rîndul nostru întrebăm: este oare adevărat că de la conferința de la Berlin nu s-au produs anumite schimbări, atît în Republica Democrată Germană, cît și în Republica Federală Germană?

Faptele nu pot fi tratate atît de liber și nu se poate susține că poziția guvernului sovietic și ultima noastră propunere în problema germană nu țin seama de necesitatea de a se reglementa problema germană în conformitate cu adevărata voință a poporului german. **Propunerea de a se constitui un Consiliu pe întreaga Germanie urmărește tocmai să contribuie la crearea unor condiții care să permită poporului German să-și exprime în mod liber cu adevărat voința, inclusiv prin ținerea unor alegeri pe întreaga Germanie.**

Ni s-a vorbit aici despre alegeri libere. Aș vrea și eu să mă refer la această problemă, măcar în liniile cele mai generale, întrucît ea are o importanță foarte mare pentru Germania. Dacă se ia exemplul Germaniei nu trebuie să trecem cu vederea un fapt foarte instructiv nu numai pentru poporul german și anume modul în care a venit Hitler la putere. Trebuie să ne amintim treptele pe care s-au urcat, folosind alegerile de atunci pe întreaga Germanie, întîi von Papen și Hindenburg, iar apoi, cu ajutorul lor, Hitler, care a fost impus poporului german cu respectarea tuturor formalităților în desfășurarea alegerilor pe întreaga Germanie. Știm prea bine cum s-au terminat toate acestea, mai ales după ce Hitler și guvernul său au dezlănțuit cel de al doilea război mondial. Adolf Hitler nu mai există. Dar ce garanție avem că nu va veni un nou Hitler? Este cazul să spun că același von Papen care, cu ajutorul lui Hindenburg, l-a adus pe Hitler în postul de șef al statului german, trăiește. Am văzut recent un ziar elvețian care publică o fotografie înfățișîndu-l pe von Papen la sosirea sa într-unul din orașele Germaniei occidentale, unde s-au găsit tineri care să-l întîmpine cu torțe aprinse și cu strigăte amintind un trecut apropiat.

Trec la analiza poziției celor trei puteri, așa cum se prezintă ea la conferința noastră.

Se poate spune că poziția celor trei puteri, așa cum este expusă în documentul lor pe marginea primului punct al ordinei noastre de zi, nu ține seama de schimbările care s-au petrecut în ultima vreme în legătură cu problema germană și pe care le-am mai arătat. Se poate doar sublinia că există o schimbare a poziției celor trei puteri și în comparație cu ceea ce s-a spus foarte recent la conferința șefilor guvernelor. Mă refer la propunerea făcută de guvernul britanic la conferința șefilor guvernelor, căreia acum nu știu de ce nu i se acordă deloc atenție.

Știm cu toții că în propunerea d-lui Eden la conferința din iulie a șefilor guvernelor se vorbea despre crearea unei zone de limitare și inspecție a armamentelor, situată „între Vest și Est", ceea ce corespunde actualei situații de fapt. In directivele șefilor guvernelor se vorbește de asemenea despre o zonă „între Vest și Est". avîndu-se în vedere ceea ce propusese și delegația britanică. Acum însă ni se propune cu totul altceva. In prezent ni se vorbește despre o zonă care trebuie să treacă pe linia care separă Germania de celelalte state, adică pe o linie care nu există încă, ceea ce nu corespunde deloc cu ceea ce s-a propus. Este cu totul evident că aceasta nu corespunde celor propuse la conferința șefilor guvernelor.

Așa-numitul „plan Eden" referitor la problema alegerilor pe întreaga Germanie a luat de asemenea o dezvoltare nouă. Acestui plan i s-a adăugat acum partea care se referă la securitatea europeană. Considerăm că aceasta a constituit un element pozitiv în dezvoltarea „planului Eden". Pe de altă parte însă nu putem trece cu vederea un alt element. In declarația făcută de mine la ședința precedentă se vorbea despre următoarele: un element nou în proiectul de tratat al celor trei puteri este că rezolvarea problemei unificării Germaniei este legată nu numai de remilitarizarea Germaniei, ci și de participarea obligatorie a Germaniei la grupări militare ca blocul nord-atlantic și Uniunea Europei occidentale.

In ședința precedentă, dl. Dulles a dat explicațiile sale în legătură cu această chestiune. Mi se pare însă că ele nu răspund la întrebarea care a fost pusă.

Iată tot ce a spus dl. Dulles la ședința anterioară (citez după stenograma cuvîntării sale): „In forma în care a fost prezentată de cele trei puteri occidentale, propunerea prevede că tratatul va intra în vigoare numai concomitent cu reunificarea Germaniei. De aceea ar fi inexact să se spună că el va intra în vigoare numai atunci cînd Germania va intra în N.A.T.O. Această prevedere trebuie examinată în legătură cu prevederea cuprinsă în „planul Eden" anexat la tratat și care prevede că un guvern al întregii Germanii poate accepta sau respinge aderarea la N.A.T.O. Este adevărat că în propunerea noastră se spune că aceste hotărîri vor intra în vigoare treptat, pe etape care vor fi fixate de comun acord. Sperăm sa obținem la timpul cuvenit asentimentul guvernului sovietic în această privință".

Cum să legăm acum cele spuse aici de dl. Dulles de ceea ce se spune în textul documentului celor trei puteri pe care l-am primit la 28 octombrie? Or în textul acestui document se spune: „Tratatul va intra în vigoare numai în funcție de reunificarea Germaniei. El va intra în vigoare pe etape. El va fi semnat concomitent cu „planul Eden". El va intra definitiv în vigoare în momentul cînd Germania reunificată va hotărî să intre în Organizația tratatului nord atlantic și în Uniunea Europei occidentale".

Oare citatele reproduse nu îndreptățesc următoarea observație a noastră?: „Ceea ce ni se propune se poate rezuma în felul următor: Dacă doriți să fie semnat un tratat sau altul de securitate europeană trebuie să acceptați condițiile noastre cu privire la Germania, adică să acceptați remilitarizarea Germaniei unificate și includerea ei în blocul Atlanticului de nord (NATO) care, după cum se știe, este îndreptat împotriva U.R.S.S.".

Îngăduiți-mi să amintesc încă o întrebare pe care delegația sovietică a pus-o și la care nu a primit răspuns: ce se va întîmpla dacă Germania unificată și remilitarizată va denunța toate tratatele și acordurile și va porni ea însăși pe calea creării de grupări militare pe care ea le va considera necesare? Cum pot fi concepute în acest caz garanțiile de securitate pentru U.R.S.S. și celelalte state europene despre care vorbim aici? Vedem că planul care a fost prezentat de cele trei puteri în problema „reunificarea Germaniei și securitatea" este pătruns de o anumită neîncredere față de viitoarea Germanie. În condițiile actuale aceasta este lesne de înțeles. Aceasta face însă cu atît mai actuală întrebarea pusă de mine.

Unul din argumentele principale ale reprezentanților puterilor occidentale, în sprijinul propunerilor lor, este că NATO ar fi o grupare defensivă. Noi am mai arătat că refuzul de a admite U.R.S.S. în această organizație nu concordă cu asemenea afirmații.

Ni se spune în continuare că acordurile de la Paris ar impune diferite îngrădiri Germaniei occidentale, iar ulterior Germaniei unificate. Aceasta nu constituie însă un răspuns la întrebarea despre garanțiile pentru statele care nu participă la aceste acorduri.

Iată observațiile suplimentare ale delegației sovietice în legătură cu propunerile care ni s-au făcut în problema securității europene și a Germaniei. Din aceasta vedeți că ne este greu să considerăm satisfăcătoare aceste propuneri în principalele probleme ale securității.

Delegația sovietică își exprimă regretul că nici dl. Dulles, nici dl. Pinay nu au acordat o atenție serioasă importanței pe care ar avea-o în special din punctul de vedere al îmbunătățirii situației existente o hotărîre a noastră de natură să ducă la crearea unui organism pe întreaga Germanie, pentru a se ajunge la o apropiere între cele două părți ale Germaniei. Trebuie să încercăm să găsim o hotărîre constituind pasul practic care să apropie pozițiile celor două părți ale Germaniei. Noi trebuie să lucrăm în direcția securității europene și a rezolvării problemei germane.

Chiar dacă cineva dintre noi are îndoieli asupra rolului unui organism pe întreaga Germanie, pentru ce oare să nu încercăm asemenea formă de colaborare între cele două părți ale Germaniei și să n-o verificăm în practică? Nu există doar nici un fel de temei [illegible] crearea unei asemenea [illegible] propunerea [illegible] conținut [illegible] lucru [illegible] [illegible] nimic [illegible] și mai [illegible] are [illegible]

De aceea [illegible] unui [illegible] constitui [illegible] germane [illegible] pe planul discuțiilor punînd-o pe făgașul practic al pregătirii condițiilor care să ușureze rezolvarea acestei probleme de o uriașă însemnătate vitală pentru națiunea germană și totodată pentru toate popoarele Europei.

N. R. — Sublinierile aparțin redacției.

Ședința din 4 noiembrie

GENEVA 4 (Agerpres). — Corespondentă specială: La 4 noiembrie a continuat sub președinția lui V. M. Molotov, examinarea de către cei patru miniștri de externe a punctului unu de pe ordinea de zi: securitatea europeană și Germania.

Luînd cuvîntul, secretarul Departamentului de Stat al S.U.A. **J. F. DULLES**, a spus că ar dori să facă un bilanț al lucrărilor conferinței după prima săptămînă. El a subliniat că în problema securității europene pozițiile participanților s-au apropiat, dar că în problema germană divergențele persistă. Dulles a declarat că fără a subestima dificultățile, el este optimist în ceea ce privește un acord în problema securității.

A luat cuvîntul apoi ministrul de Externe francez, **A. PINAY**, care a susținut că propunerile sovietice ar menține divizarea Germaniei. El a cerut ca delegația sovietică să-și exprime părerea în privința unificării și a alegerilor libere pe întreaga Germanie și a cerut de asemenea ca, în cazul cînd delegația sovietică nu ar avea noi propuneri, să ia drept bază de discuții planul prezentat de puterile occidentale.

A urmat la cuvînt ministrul de externe al Marii Britanii, **H. MAC MILLAN**, care, ca și Dulles și Pinay, a afirmat că puterile occidentale ar fi răspuns la toate întrebările puse pînă în prezent de delegația sovietică și ar dori să afle părerea Uniunii Sovietice în privința unificării Germaniei.

Luînd cuvîntul ministrul afacerilor externe al Uniunii Sovietice, **V. M. MOLOTOV**, a subliniat că este util să se rețină punctele în care există o apropiere.

V. M. Molotov a relevat la rîndul său existența unei apropieri între punctele de vedere în problema securității și anume în privința [illegible] de a se acorda ajutor agresorului și în privința creării unei zone de control și limitare a armamentelor. El a spus că nu există un acord în alte probleme foarte importante.

El a subliniat că nu este limpede de ce trebuie să se vorbească de o Germanie unificată numai în cadrul obligator al pactului Nord-Atlantic.

Referindu-se la faptul că ministrul de externe britanic, Mac Millan, a pus o serie de probleme privind detaliile electorale, V. M. Molotov a arătat că în primul rînd sarcina miniștrilor este de a se ocupa de chestiunile esențiale. V. M. Molotov a arătat că delegația sovietică n-a primit răspuns la întrebări importante privind asigurarea securității europene.

Dacă vrem să studiem serios problema germană, — a subliniat V. M. Molotov — trebuie să ascultăm pe reprezentanții poporului german. Delegația sovietică a ridicat în cadrul conferinței problema retragerii trupelor străine de pe teritoriul Germaniei, pentru a se realiza astfel condițiile necesare unei apropieri între cele două Germanii. Miniștrii de Externe occidentali au trecut însă sub tăcere răspunsul la o astfel de propunere.

V. M. Molotov a arătat că delegația sovietică și-a exprimat punctul de vedere în problema alegerilor libere în Germania.

Luînd din nou cuvîntul secretarul Departamentului de Stat, **DULLES**, a făcut o serie de observații în problemele discutate. El a supus după aceea Conferinței un proiect privind organizarea de alegeri libere în întreaga Germanie în cursul lunii septembrie 1956.

MAC MILLAN și PINAY, care au luat apoi cuvîntul au declarat că susțin propunerea făcută de Dulles.

Luînd din nou cuvîntul, ministrul de Externe al U.R.S.S., **V. M. MOLOTOV**, a declarat că delegația sovietică va studia atent propunerea occidentală.

În această propunere, a arătat el, ar trebui să se cadă de acord pentru invitarea reprezentanților R. D. Germane și R. F. Germane la Conferință pentru a-și exprima punctul lor de vedere.

Următoarea ședință va avea loc marți la ora 15.30.

DECRETUL

Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

cu privire la decorarea tovarășului Șepilov D. T. cu Ordinul Lenin

Cu prilejul împlinirii a 50 de ani, tovarășul Șepilov Dmitri Trofimovici, secretar al C.C. al P.C.U.S., se decorează cu Ordinul Lenin pentru meritele sale față de Partidul Comunist și statul sovietic.

Președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.	Secretar al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.
K. VOROȘILOV	N. PEGOV

Cum va fi sărbătorită ziua de 7 Noiembrie la Moscova

MOSCOVA 4 (Agerpres). — TASS transmite: La 7 noiembrie 1955 cu prilejul celei de a 38-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie se va organiza în Piața Roșie o paradă a trupelor garnizoanei din Moscova. Parada va fi primită de ministrul Apărării, G. K. Jukov, mareșal al Uniunii Sovietice. Parada va fi comandată de K. S. Moskalenko, mareșal al Uniunii Sovietice, șeful garnizoanei orașului Moscova, comandantul trupelor districtului militar.

După paradă, în Piața Roșie va avea loc o manifestație a reprezentanților oamenilor muncii din orașul Moscova.

Îmbunătățirea muncii aparatului de stat în scopul îndeplinirii sarcinilor economice și administrative

Raportul lui Otto Grotewohl la plenara C.C. al P.S.U.G.

BERLIN 4 (Agerpres). — Ziarul „Neues Deutschland" a publicat raportul prezentat de Otto Grotewohl, primul ministru al R. D. Germane, la cea de a 25-a plenară a Comitetului Central al Partidului Socialist Unit din Germania, intitulat „Îmbunătățirea muncii aparatului de stat în scopul îndeplinirii sarcinilor economice și administrative".

Republica Democrată Germană, arată Otto Grotewohl, se află în etapa creării bazelor socialismului. In industrie baza economică o formează sectoarele popular și cooperatist ale economiei. In agricultură formarea sectorului socialist este pregătită de cooperativele de producție, domeniile statului și stațiunile de închiriere a mașinilor. Se dezvoltă comerțul socialist de stat de gros și cu amănuntul.

Instrumentul principal de creare a bazelor socialismului îl constituie statul care. cu participarea activă a tuturor forțelor progresiste, se bizuie pe două clase principale — clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. Puterea de stat a muncitorilor și țăranilor, arată O. Grotewohl, trebuie să îndeplinească următoarele sarcini:

1) Să reprime împotrivirea marilor capitaliști și a marilor proprietari funciari expropriați, să împiedice orice încercare de a restabili puterea lor anterioară;

2) Să organizeze construcția socialismului prin unirea strînsă a tuturor oamenilor muncii și forțelor progresiste în jurul clasei muncitoare;

3) Să creeze forțe armate pentru apărarea împotriva dușmanilor din afară.

In fața partidului nostru, a continuat O. Grotewohl, stă sarcina de a explica oamenilor muncii legătura strînsă care există între munca noastră în domeniul construirii bazelor socialismului în scopul întăririi continue a puterii muncitorilor și țăranilor din republică și lupta pentru menținerea păcii și reunificarea Germaniei pe o bază pașnică și democratică, și de a le da astfel un stimulent pentru noi succese în producție.

In munca noastră practică trebuie să fie absolut limpede că fiecare succes în domeniul construirii bazelor socialismului în Republica Democrată Germană constituie un succes politic în lupta pentru unitate și pace și că, pe de altă parte, fiecare insucces în rezolvarea sarcinilor noastre economice reprezintă o slăbire a bazei noastre politice în lupta pentru crearea unei Germanii unite, democratice și iubitoare de pace.

O. Grotewohl a subliniat că statul muncitoresc-țărănesc din R. D. Germană desfășoară o uriașă muncă economico-organizatorică și cultural-educativă care are drept scop întărirea și apărarea statului, dezvoltarea treptată a sectorului socialist în industrie, agricultură și comerț, folosirea multilaterală a științei și tehnicii pentru construirea socialismului, educarea oamenilor muncii în spiritul socialismului, în spiritul dragostei patriotice față de țară și al atitudinii socialiste față de muncă. Cu cît mai mari vor fi succesele noastre în această privință, a declarat O. Grotewohl, cu atît mai puternică va fi influența pe care ele o vor exercita asupra dezvoltării problemelor întregii Germanii, atît pe plan național cît și pe plan social.

Ca orice țară care merge pe calea construcției socialiste, a subliniat mai departe O. Grotewohl, Republica Democrată Germană întîmpină și dificultăți. Aceste dificultăți nu sînt de nebiruit; acestea sînt dificultăți de creștere care se ivesc în procesul construirii socialismului și sînt biruite datorită voinței ferme a clasei muncitoare, care a preluat puterea în alianță cu țărănimea și intelectualitatea muncitoare. Raportorul a subliniat că în procesul construcției socialiste clasa muncitoare din Republica Democrată Germană a crescut și dobîndește zilnic experiență în conducerea de stat și economică.

Arătînd în continuare că succesele oamenilor muncii din R. D. Germană în construcția socialistă sînt însoțite de intensificarea luptei de clasă, O. Grotewohl a subliniat necesitatea îmbunătățirii continue a muncii organelor securității de stat, întăririi vigilenței politice a oamenilor muncii în scopul preîntîmpinării și demascării la timp a dușmanilor R. D. Germane.

O. Grotewohl a arătat necesitatea îmbunătățirii pregătirii politice și profesionale a lucrătorilor din aparatul de stat, îmbunătățirii educației marxist-leniniste a membrilor de partid care lucrează în aparatul de stat, necesitatea înfăptuirii consecvente a criticii și autocriticii și îmbunătățirii muncii cu cadrele, necesitatea îmbunătățirii conducerii și controlului asupra executării hotărîrilor.

In încheierea raportului, O. Grotewohl a prezentat o serie de propuneri concrete în vederea îmbunătățirii muncii Consiliului de Miniștri al R. D. Germane și a organelor locale ale puterii de stat.

La închiderea ediției

Provocări armate împotriva Egiptului

CAIRO 4 (Agerpres). — Potrivit agenției France Presse, la 4 noiembrie trei avioane israeliene au zburat deasupra regiunii Gaza din Egipt. Artileria antiaeriană egipteană a intrat în acțiune silind avioanele israeliene să se retragă. In cursul aceleiași zile Egiptul a prezentat Comisiei mixte de armistițiu israeliano-egiptene o notă de protest împotriva violării spațiului aerian egiptean de către avioane israeliene.

CAIRO 4 (Agerpres). — Citînd postul de radio Cairo, agenția France Presse transmite o declarație făcută de primul ministru al Egiptului, colonelul Nasser, în legătură cu atacul săvîrșit la 3 noiembrie de forțe militare israeliene împotriva postului egiptean Safa din regiunea de frontieră dintre Israel și Egipt. Premierul egiptean a subliniat că atacul prin surprindere al forțelor israeliene a coincis cu un apel pașnic adresat țărilor arabe de primul ministru al Israelului, Ben Gurion. Colonelul Nasser a declarat că forțele israeliene atacatoare se cifrează la 2000 de oameni și că atacul a fost sprijinit de bombardamente aviatice. Arătînd că atacul împotriva poziției Safa este al doilea atac în decurs de șapte zile, șeful guvernului egiptean a spus în încheiere: „Ben Gurion vrea în mod evident să impună pacea prin forța armelor. Declarațiile sale aparent pașnice constituie o perdea de fum pentru camuflarea ofensivei pe care a pregătit-o în culise".

NEW YORK 4 (Agerpres). — TASS transmite: Delegația egipteană la O.N.U. a dat presei spre publicare o scrisoare adresată președintelui Consiliului de Securitate, în care se subliniază că Israelul poartă răspunderea pentru incidentele care au avut loc în zona demilitarizată El-Audja.

In scrisoare se arată că în dimineața zilei de 3 noiembrie, Israelul „a întreprins cel mai aspru atac de la agresiunea care a avut loc la 28 februarie 1955 la Gaza".

Știri sportive

Vineri a început la Sofia un mare concurs internațional de atletism la care participă atleți de frunte din R. P. Ungară, R. Cehoslovacă, R.P.R., R. P. Polonă, R. D. Germană și R. P. Bulgaria. Pista puțin moale a influențat oarecum rezultatele la alergări, dar atleta germană Gizela Koehler a reușit totuși un rezultat bun: 11"7/10 pe 100 m., iar reprezentantul nostru Ilie Savel a cîștigat autoritar proba de 400 m. garduri în 52"7/10. Cea de a doua victorie pentru culorile R.P.R. a fost adusă de Ion Soeter, învingător în proba de săritură în înălțime.

★

La bazinul acoperit Floreasca a început vineri întîlnirea internațională de înot, sărituri și polo pe apă dintre echipele reprezentative ale R.P.R. și R. Cehoslovace.

Prima zi a întrecerilor a scos în evidență forma bună a înotătorilor din selecționata țării noastre, care au întrecut pe înotătorii cehoslovaci seniori și senioare în 4 din cele 5 probe disputate. In proba de 100 m. spate senioare Ecaterina Orosz, clasată pe primul loc cu timpul de 1'20"1/10 a stabilit un nou record al R.P.R. Maestrul sportului Iosif Novac a parcurs distanța de 100 m. liber în 59"2/10 (la două zecimi de recordul țării), iar în proba de ștafetă 4x100 m. echipa R.P.R. a stabilit un excelent record cu timpul de 4'00"1/10. Echipa oaspeților clasată pe locul doi în proba de ștafetă a stabilit de asemenea un nou record cehoslovac cu timpul de 4'00"4/10.

După prima zi la înot reprezentativa R.P.R. conduce cu 53-51 puncte.

In concursul de sărituri, după efectuarea exercițiilor cu coeficient impus conduce Tomas Bauer (R. Ceh.) cu 73,79 puncte urmat de Herbert Wittenberger (R.P.R.) cu 66,33 puncte și Klaus Wittenberger (R.P.R.) cu 62,52 puncte.

Intrecerile continuă astăzi cu începere de la ora 17,30.

(Agerpres)

Spectacolele de azi

CINEMATOGRAFE: SPRE ȚĂRMURI NOI — **Patria, București, Flacăra;** SOLDATUL IVAN BROVKIN și LACATUL MINUNE — **Republica, I. C. Frimu, Infrățirea între popoare;** ARLBERG EXPRESS și BUCUREȘTI — ORAȘ INFLORIT — **Magheru, N. Bălcescu;** TINEREȚE ZBUCIUMATA — **Maxim Gorki;** ZVAPAIATA — **Elena Pavel, Al. Popov, Miorița;** ACTUALITATEA IN IMAGINI, PRIMA DIN LUME, EXPOZIȚIA UNIONALA DE PICTURA, DIN 9 IN 9 ORE, VULPOIUL CAMPION — **Timpuri noi;** FANTOMELE PARASESC PISCURILE — **Victoria;** TINARA GARDA (ambele serii) — **Tineretului;** ROMEO ȘI JULIETA — **Lumina, Al. Sahia, Libertății;** IN ZORI DE ZI — **Central, Vasile Roaită;** CRAINQUEBILLE — **Gh. Doja, 1 Mai;** LUMINA FARULUI — **Cultural;** O AVENTURA PE COASTA ATLANTICULUI — **Unirea;** ROMA, ORELE 11 — **8 Martie;** PUTEREA DRAGOSTEI — **C. David, Carpați;** DRAGOSTEA UNEI FEMEI — **T. Vladimirescu;** NECUNOSCUTA DIN TAXI — **Munca, M. Eminescu;** PRINȚESA MARY — **Arta;** SALARIUL GROAZEI — **Filimon Sîrbu, Rahova;** FRONA — **Moșilor, Volga;** DUBLA LOTTE — **Gh. Coșbuc;** CADEREA EMIRATULUI — **23 August;** MELODIA PIERDUTA — **Olga Bancic, Aurel Vlaicu;** BUN VENIT D-LE MARSHALL — **Donca Simo;** NEUITATUL AN 1919 — **Ilie Pintilie;** LILIACUL — **Popular;** SADKO — **8 Mai;** NUNTA — **Boleslaw Bierut.**

O SĂPTĂMÎNĂ DE LUCRU

PRIN TELEFON DE LA TRIMISUL NOSTRU SPECIAL

Relatam zilele trecute despre pesimismul care domina o bună parte a presei occidentale, despre diversele încercări ale acesteia de a face preziceri sumbre, potrivit cărora activitatea conferinței miniștrilor Afacerilor Externe de la Geneva n-ar putea contribui la o apropiere între pozițiile S.U.A., Angliei și Franței pe de o parte și Uniunii Sovietice pe de altă parte și, deci, n-ar duce la nici un rezultat.

Pretinsa imposibilitate de a realiza un pas înainte era căutată de unii adepți ai încordării situației internaționale pînă și în îmbrăcămintea miniștrilor; iar alții pentru a da divergențelor „o culoare locală" genevează, făceau presupuneri asupra semnificației unui tablou din holul Casei Presei în care se înfățișează patru făpturi feminine, trăgînd de un odgon pe un pămînt necunoscut.

Dar pe măsură ce primele zile ale conferinței au trecut, se pare că subiectele de senzații s-au împuținat. Zarva în legătură cu situația din Orientul Mijlociu s-a mai potolit, costumele miniștrilor preocupă mai puțin, iar tabloul din holul casei presei a devenit și el un subiect banal.

Desfășurarea conferinței și cerințele opiniei publice de a fi informată obiectiv, obligă tot mai mult pe corespondenții aflați aci la o relatare mai atentă a faptelor, la o apreciere mai justă a lor. În legătură cu aceasta s-ar putea spune, firește, multe lucruri. Totuși, un fapt merită să fie remarcat; după zile de pronosticuri sumbre, într-o bună parte a presei apusene, se acordă în prezent atenție faptului că în discuțiile de pînă acum asupra problemei securității europene și Germaniei, au fost făcuți unii pași care duc spre o apropiere a punctelor de vedere exprimate de delegația sovietică și de partea occidentală. Nici nu putea să fie trecută cu vederea o asemenea propunere constructivă ca aceea făcută de delegația sovietică cu privire la încheierea unui pact de securitate în Europa.

Înșiși miniștrii occidentali au recunoscut de mai multe ori în aceste zile că propunerile respective făcute de Uniunea Sovietică, contribuie la o apropiere a punctelor de vedere în problemele securității europene. Scriind despre ședința de joi de la Palatul Națiunilor, ziarul „Tribune de Geneve" a arătat că „miniștrii occidentali au subliniat în mod efectiv, că pentru prima dată propunerea sovietică privitoare la securitatea europeană se apropie simțitor de tezele occidentale".

În presa occidentală, s-a vorbit și de cauzele care determină această poziție, îndeosebi din partea S.U.A. Astfel, cunoscuta ziaristă franceză Geneviève Tabouis, sublinia că, spre deosebire de pesimismul dinainte, în cercurile delegației americane se vorbește acum de faptul că „conferința se va termina cu bine, așa după cum se pare că o cere perioada electorală americană".

Pe de altă parte, nu trebuie uitat că unele ziare americane au căutat să motiveze și lipsa de flexibilitate de care puterile occidentale au dat dovadă pînă acum. Ziarul „Christian Science Monitor", de pildă, a scris: „In ultimul timp a devenit limpede că Apusul și Răsăritul merg pe dibuite spre o nouă stabilizare a păcii. De asemenea, este clar că prezența celor mai bune intenții nu va putea încheia în mod rapid acest proces. Multe probleme nerezolvate pot fi soluționate numai într-un șir de ani, schimbările în relațiile dintre marile puteri — îndeosebi dacă se ține cont că puterile despre care este vorba erau aproape gata să se încaiere, în urmă cu numai 6 luni — este mai bine să se facă încet, printr-o apropiere treptată. De aceea — scrie ziarul — diplomații occidentali, plecînd la Geneva, nu au ținut seama de calea pe care se poate sau trebuie să se obțină încetarea vechiului „război rece"... Ei nu s-ar mira dacă munca lor de acum ar da rezultate definitive într-un timp de zece ani..."

De bună seamă, dorința popoarelor este ca actualele tratative internaționale să dea rezultate pozitive, eficace și nu să se aștepte zece ani. Tocmai de aceea ele pot aprecia la justa lor valoare propunerile sovietice care sînt în măsură să asigure o pace trainică și îndelungată. Fapt este că presa apuseană, neputînd rămîne chiar pînă la urmă indiferentă față de pașii pozitivi întreprinși de Uniunea Sovietică la conferința de la Geneva, remarcă valoarea propunerilor făcute de aceasta.

Un punct important, unde există deosebiri de păreri între puterile occidentale și Uniunea Sovietică este acela că puterile occidentale condiționează încheierea unui pact de securitate europeană, de reglementarea problemei germane. Cu alte cuvinte, potrivit punctului lor de vedere, un pact de securitate va putea fi încheiat numai cu condiția de a se ajunge la o soluție în problema germană, deși chestiunea esențială, principală, este asigurarea păcii și securității europene și, în legătură cu aceasta, reglementarea problemei germane. Redînd desigur starea de spirit a opiniei publice ziarul „Le Monde" scrie: „Omul de pe stradă, se întreabă dacă este oportună politica puterilor occidentale de subordonare a oricărui acord față de includerea Germaniei în N.A.T.O.". De altfel, în cadrul schimbului de păreri care a avut loc pînă acum, a reieșit și mai clar că, în legătură cu problema amintită, nu este deajuns să se elaboreze proiecte frumoase, ci trebuie să se pornească de la fapte pentru a se putea ajunge la măsuri practice menite să garanteze securitatea Europei.

După cum a subliniat V. M. Molotov într-una din ședințele trecute, poate că acei care au fost mai departe de focul celui de al doilea război mondial și pe al căror pămînt n-au trecut hoardele hitleriste, abordează întrucîtva diferit rezolvarea problemei germane. Poate că pentru ei considerentele de securitate sînt mai prejos de cît alte considerente. În legătură cu aceasta, ziarul „La Suisse" scrie că atunci cînd sovieticii „explică grija lor pentru securitate referindu-se la precedentul pe care l-a constituit atacul celui de al treilea Reich și căruia ei i-au căzut victime... opinia publică mondială nu va putea să nu-i înțeleagă".

In cursul dezbaterilor de pînă acum a reieșit de asemenea clar că nu este indiferent pe ce cale se va realiza unificarea Germaniei. Delegația sovietică a făcut propuneri importante pentru unificarea Germaniei. Acest fapt este subliniat și în declarația guvernului R. D. Germane care arată că unificarea trebuie să se facă printr-o apropiere treptată între cele două Germanii. Aceeași idee a fost subliniată și în cadrul conferinței de presă de miercuri a delegației de observatori ai R. D. Germane, conferință care a suscitat un interes deosebit în rîndul sutelor de ziariști de aici. Vasta sală a conferinței era neîncăpătoare pentru cei ce veniseră să asculte declarația lui G. Handke, conducătorul delegației R.D.G. Atita timp cit cele două state germane nu întrețin între ele relații normale, a spus Handke, problema germană nu poate fi rezolvată.

Nu încape îndoială că propunerea privitoare la înființarea unui Consiliu al întregii Germanii, făcută de delegația sovietică și cuprinsă și în propunerile R. D. Germane, ar însemna un prim și important pas către apropierea și colaborarea dintre cele două state germane, către unificarea Germaniei. Fapt este că, în opinia publică europeană, ideea că Germania trebuie unificată de germanii înșiși prinde tot mai mult rădăcini. Astfel, ziarul „Le Monde" avertizează puterile occidentale că dacă prin subordonarea problemei securității față de problema germană vor neglija marile posibilități care sînt create și care sînt oferite de apropierea punctului de vedere occidental și sovietic în problema securității, „occidentalii vor săvîrși o gravă greșeală".

Dezbaterile asupra primului punct de pe ordinea de zi au continuat și în cursul zilei de astăzi. În cadrul ședinței, Dulles a supus conferinței un proiect privind organizarea de alegeri libere pe întreaga Germanie în cursul lunii septembrie 1956. În cadrul ședinței, V. M. Molotov a spus: dacă vrem să studiem serios problema germană trebuie să ascultăm pe reprezentanții poporului german.

Proiectul d-lui Dulles vorbește despre alegeri libere. Aci nu trebuie uitată experiența istoriei. La timpul său Hitler a folosit alegerile pentru instaurarea dictaturii fasciste. Ce garanție există că în condițiile cînd militariștii ar avea frîu liber, nu va veni un nou Hitler! Alegerile trebuie într-adevăr să se înfăptuiască în conformitate cu interesele securității europene și cu interesele naționale ale poporului german.

Concluzia care se desprinde după o săptămînă de lucru, e aceea că pentru o justă soluționare a problemelor în discuție — securitatea Europei și Germania — trebuie să se țină seama de realități, să existe dorință de colaborare — lucru de care a dat dovadă în mod evident Uniunea Sovietică.

V. CIMPEANU

Geneva, 4 noiembrie.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secția scrisori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52